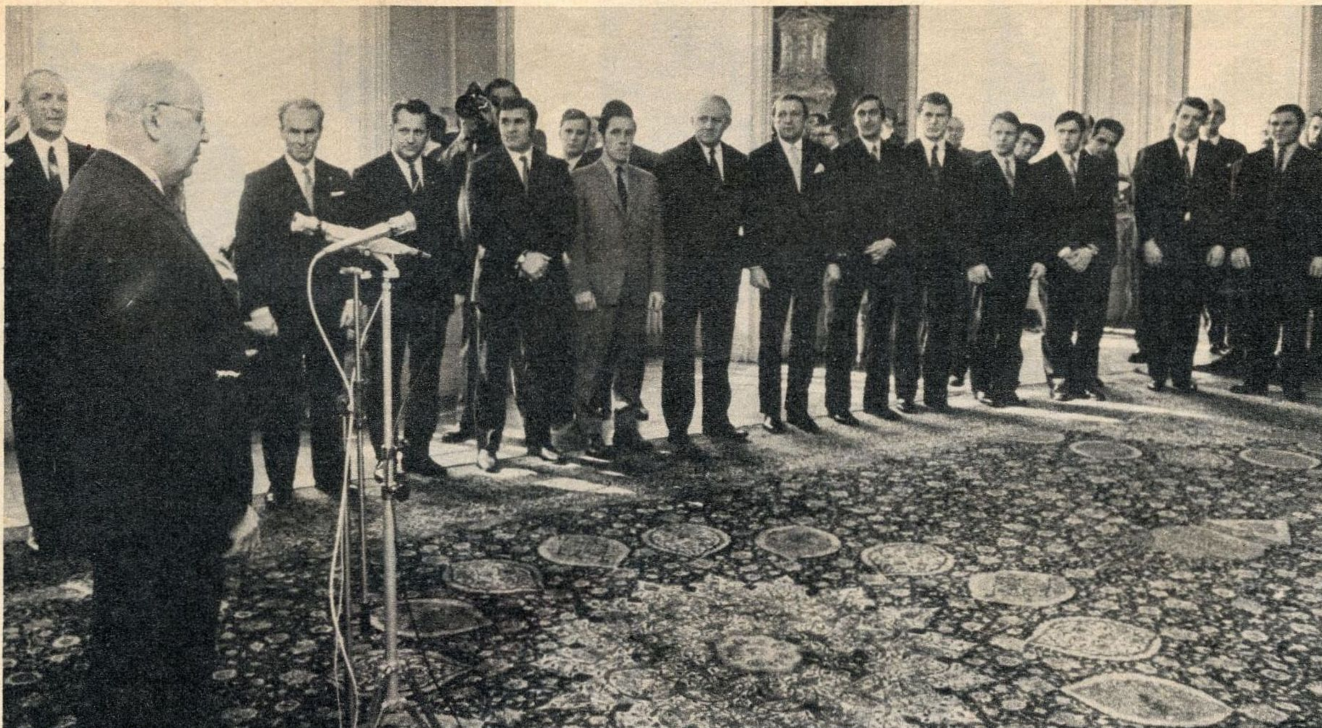
HOKEJ '72

MISTROVSTVÍ SVĚTA A EVROPY PRAHA

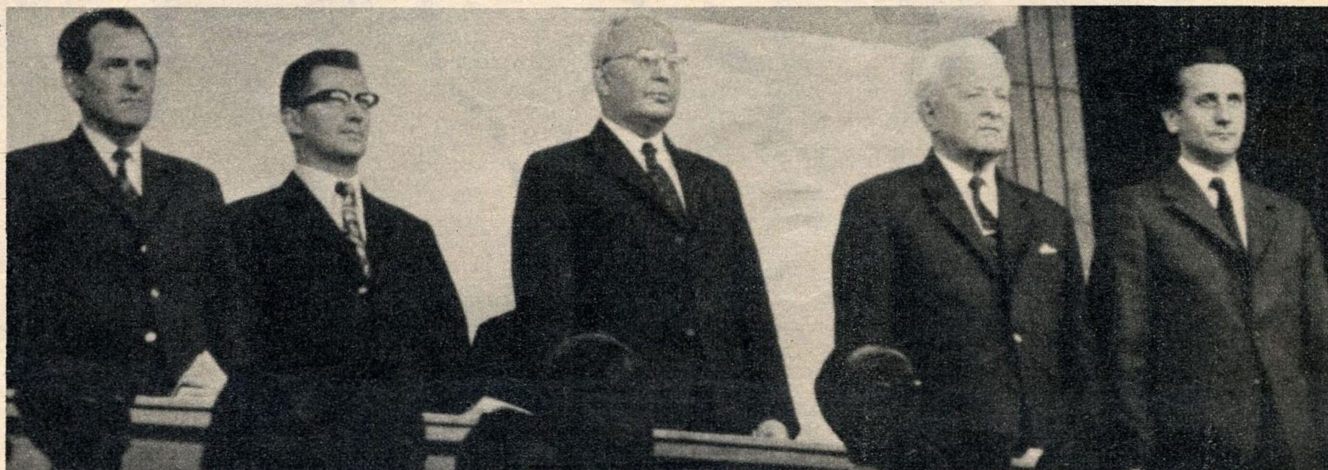
STADIÓN
mimořádné číslo

5 Kčs

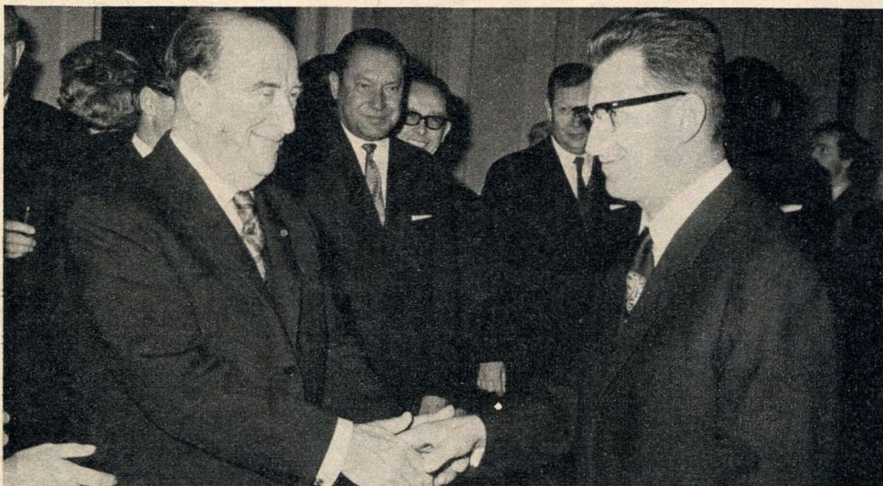

◀Den po skončení světového šampionátu, v neděli 23. dubna dopoledne, přijal generální tajemník ÚV KSČ Gustáv Husák spolu s presidentem republiky Ludvíkem Svobodou, předsedou vlády ČSSR Lubomírem Štrougalem, se členy a kandidáty předsednictva ÚV KSČ a dalšími představiteli politického a veřejného života hokejové reprezentanty ČSSR — mistry světa a Evropy pro rok 1972 — s jejich trenéry a vedoucími. Soudruh Husák jim blahopřál k úspěchu a poděkoval za vzornou reprezentaci naší socialistické vlasti. Předseda vlády pak odevzdal hokejistům a jejich vedoucím státní vyznamenání, která jim udělil president republiky Ludvík Svoboda. Vyznamenání Za zásluhy o výstavbu dostali trenéři doc. Vladimír Kostka, Jaroslav Pitner a zasloužilí mistři sportu Josef Černý a Vlado Dzurilla. Předseda Čs. hokejového svazu dr. Andršt, lékař týmu dr. Trefný a další členové hokejového mužstva ČSSR dostali vyznamenání Za vynikající práci. Po tomto oficiálním aktu se v Trůnním sále Pražského hradu rozvinula přátelská, velmi srdečná beseda. Hlavním námětem debaty byl pochopitelně právě skončený šampionát, ale hodně se hovořilo i o problémech hokeje vůbec a o jeho dalších perspektivách v naší vlasti.

Živý zájem našich nejvyšších stranických a státních představitelů o tělovýchovu jsme si znovu ověřili při hokejovém MS v Praze. Nejen při slavnostním zahájení a ukončení, ale téměř při všech utkáních našeho mužstva byla čestná lóže hustě obsazena. Na snímku jsou při zahajovacím ceremoniálu (zleva) Vasil Biľak, Lubomír Štrougal, Gustáv Husák, Ludvík Svoboda a předseda ÚV ČSTV Antonín Himl. ▶

Slavnostní večer pro mužstva zúčastněná na MS, členy výkonného výboru LIHG, představitele ÚV ČSTV a organizačního výboru MS uspořádal před zahájením šampionátu předseda vlády ČSSR Lubomír Štrougal v Černínském paláci. Na snímku se srdečně zdraví s předsedou Mezinárodní hokejové federace LIHG J. F. Ahearnem. ▼

V poslední den šampionátu došlo ve Sportovní hale k aktu, který všichni diváci přijali s vřelými sympatiemi. Jménem Čs. hokejového svazu poděkoval jeho předseda dr. Andršt několika bývalým dlouholetým hokejovým reprezentantům za jejich výkony v barvách ČSSR a odevzdal jim upomínkové dary. Každý z nich dostal mj. reprezentační dres s číslem, s nímž po léta nastupoval v týmu ČSSR. Zleva jsou na snímku dr. Andršt, Josef Černý, Jozef Golonka, Vladimír Nadrchal, Rudolf Potsch, František Ševčík a František Tikal.

◀V průběhu mistrovství přijal velvyslanec SSSR v Československu S. V. Červoněnko hokejové reprezentanty Sovětského svazu a ČSSR v sídle sovětského velvyslanectví v Praze. Záběr zachycuje soudruha S. V. Červoněnka v přátelské debatě s Františkem Pospíšilem, Viktorem Kuzkinem a Alexandrem Ragulinem.

AŤ ŽIJÍ MISTŘI SVĚTA!

Bylo 20.59 hodin v sobotu 22. dubna 1972, když se od mohutné klenby Sportovní haly odráželo sborové a hromové „Ať žijou mistři světa!" To více než 14 000 diváků vzdávalo hold dvěma desítkám chlapců v bílých dresech s československým lvíčkem na prsou, kteří vedeni kapitánem Františkem Pospíšilem a jeho partnerem v obranné dvojici Oldřichem Machačem objížděli s poháry mistrů světa a mistrů nejstaršího kontinentu ledovou plochu. Ten bělostný obdélník, v němž si vybojovali titul, na kterém demonstrovali své nesporné hokejové mistrovství.
Třiadvacet let jsme čekali na tuto chvíli. Teď nám bylo pár minut dopřáno radovat se z toho, že sny a přání se proměnily ve skutek. Neporaženi prošli naši reprezentanti sérií deseti utkání. S obhájci mistrovského titulu hráli nejdříve nerozhodně a v odvetě těsně zvítězili. Hráli vynikající hokej. Po taktické i technické stránce. Sjednotila je vůle po vítězství. Touha po úspěchu! Byli nejlepším a nejvyrovnanějším týmem pražského šampionátu.
Právem jim patřily ovace těch ve Sportovní hale, i všech u televizních a rozhlasových přijímačů. Za jejich výkon, za vzorné vystupování, za příkladnou reprezentaci. Dovolte, abychom tedy i my popřáli: „Ať žijí mistři světa v ledním hokeji pro rok 1972!"

3 NEJLEPŠÍ ★ ★ ★

Kromě týmu All Star, který vždy určují novináři, vyhlašuje direktorium LIHG při každém světovém šampionátu tři nejlepší hráče. Letos tuto poctu (a k ní sošku hokejisty) získali:

Brankář
JORMA VALTONEN, Finsko

Obránce
FRANTIŠEK POSPÍŠIL, ČSSR

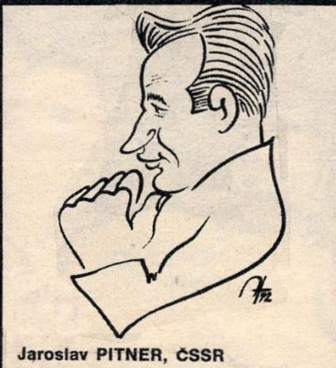

Útočník
ALEXANDR MALCEV, SSSR

VŠECHNO ZLATO ZŮSTALO V PRAZE

Po bitvě bývá každý generálem, ale ne všichni vojáci nosí v tornistře maršálskou hůl. Teď je u nás slávy kopec, protože máme nejen dva hokejové maršály, ale i vítěznou armádu. Však už bylo na čase! Třiadvacet let je dlouhá doba, to se v našem hokeji vystřídaly čekáním na světový titul nejméně čtyři generace.

Konečně jsme se tedy dočkali. Od zimních olympijských her v Grenoblu šlapeme sovětským hokejistům na paty, stáváme se pro ně skoro komplexem — ale tu nejvyšší poctu jsme stále nedokázali získat. Až letos . . .

Jaroslav PITNER, ČSSR

Začalo to v Sapporu. Olympijská bronzová medaile nás příliš nepotěšila. Muselo se něco stát. Oba naši hokejoví maršálové museli doplnit a pozměnit hráčskou lavici a museli naordinovat svým svěřencům nové prášky taktiky a bojovnosti. To se celkem povedlo. I když ke stoprocentní spokojenosti vždycky něco chybí. Ano, neukolébávat se úspěchem, to je přece krédo sportu. Dnes jsi nejlepší, ale co bude zítra, pozítří?

Po bitvě bývá každý generálem. Proto se nabízejí otázky, proč bylo nutné hrát důležitá utkání jen s pěti obránci, proč byl vybrán do mužstva Haas (kterému se mimochodem nedařilo už na MS 70) nebo proč po slabších Hlinkových výkonech nehrál vedoucího třetí útočné řady Farda hned od začátku. Když se pak na ledě objevila trojice Kochta-Nedomanský-Paleček — národ se u televizorů zvedl z křesel: Proč toho Černý nechal? Cožpak se dá takhle experimentovat na mistrovství světa?

Dá. I když je to s podivem, ale teprve v samotném průběhu šampionátu jsme objevili skutečné reprezentační levé křídlo! Ano, někdy i cesta improvizace vede k úspěchu. Mistrovství světa trvá dlouhých 16 dní a to je pořádný nápor na nervy a fyzické síly hráčů. Ne vždycky se každému musí v každém z deseti zápasů podařit vše k úplné spokojenosti. I hokejisté jsou jenom lidé!

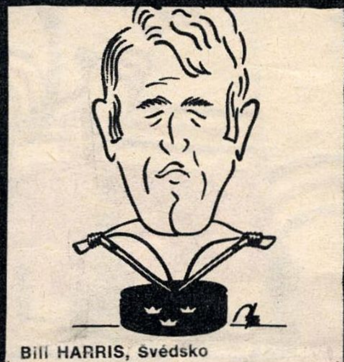
Vsevolod BOBROV, SSSR

Konec dobrý, vše dobré. To, že všichni naši hráči bez rozdílu dokázali v nejdůležitějších zápasech zkoncentrovat všechny síly, fyzické i morální, v tom bylo jejich největší vítězství. Ne pouze to, že dokázali přerušit devítiletou hegemonii sovětského hokeje, ale způsob, jak to dokázali, byl obdivuhodný.

Vsevolod Bobrov řekl na závěr MS: „Titul vám patří po zásluze. Vaše obrana zahrála skvěle, měli jste lepšího brankáře. A také po stránce taktické je čs. mužstvo vzorem. Já jsem a nejsem spokojen. Mám radost, že naše omlazené mužstvo podalo dobré výkony, ovšem ztráta titulu mne mrzí. Čeká nás ještě hodně práce . . .“

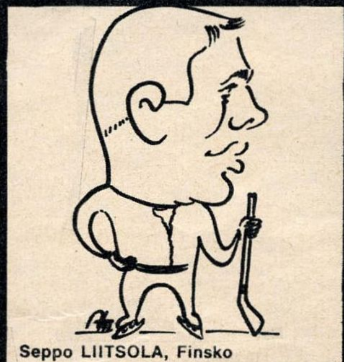
Ten druhý zápas ČSSR — SSSR 3 : 2 vejde do análů světového amatérského hokeje. Ne proto, že soupeř ztratil po devíti letech titul, ale pro zápas samotný.

„Bylo to skutečné vyvrcholení šampionátu,“ uznale kýval hlavou Bill Harris. „Zápas mi připomínal finále Stanleyova poháru se vším všudy. Hrou, fantastickou bojovou morálkou i prostředím. Už je na čase, aby hokejová Evropa hrála opět s nejlepšími kanadskými týmy. Pak to bude správné mistrovství . . . Co se týče mého týmu, jsem spokojen. Vždyť jsme jen o stupínek horší než mužstvo SSSR.“

Bill HARRIS, Švédsko

Bylo to naše vítězství po všech stránkách. Kromě našich hokejistů by však měli dostat zlaté medaile i organizátoři šampionátu, počínaje těmi, kteří fungovali v tiskovém středisku a konče technickými službami v hlasatelské kabině. Všichni zahraniční účastníci oceňovali tradiční čs. pohostinnost a ohromné organizační schopnosti. Bylo to mistrovství na nejvyšší úrovni po všech stránkách.

Seppo LIITSOLA, Finsko

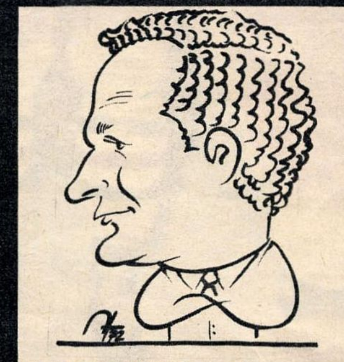
Seppo Liitsola, trenér Finů, se nechal slyšet: „Všechno klaplo na sto procent. Šampionát měl gradaci a je jen škoda, že Švédové a my zůstali trochu pozadu . . . Myslím si ale, že ani sovětský tým nehrál to, co v Sapporu . . .“

Kdepak, s tím nelze souhlasit.

Gerhard KIESSLING, NSR

Omlazený Bobrovův tým se představil v nejlepším světle, zejména v ofenzívě. Lutčenko a Cygankov už dávno vyrostli z průměru a v příštích sezónách budou zřejmě hvězdami. V nich a v Gusevovi je základ příští obrany, která už zřejmě nebude zranitelným místem sovětského týmu. Bobrovovi a Pučkovovi jistě nebylo do smíchu. Sotva převzali štafetu po Tarasovovi a Černyševovi, štafetový kolík jim vypadl z rukou. Přitom jejich tým nebyl slabší než v minulosti či v Sapporu, snad jedině Firsov byl postrádán. Ale co se týče obrany, byla jistě lepší: vždyť loni jsme SSSR v Ženevě porazili dokonce 5 : 2!

Derek HOLMES, Švýcarsko

Švédové byli největším zklamáním šampionátu. Čekalo se od nich, zejména po „výbuchu“ v Sapporu, že promluví konečné slovo v bojích o medaile. Trenér Harris vsadil na „pokanadštění“ švédského hokeje, ale neuspěl. Přijel do Prahy se třemi nováčky v obraně — a to se mu škaredě vymstilo. Tým Tre Kronor odpadl ze silné trojky a zisk jednoho bodu ze čtyř velkých utkání a plichta s Finy, to je jistě hořké sousto pro švédskou hokejovou veřejnost.

Sympatičtí Finové si také troufali. Jenže je rozdíl mít zálusk a — mít na to! Bojovností hýřili Liitsolovi svěřenci v takové míře, že by ji mohli rozdávat, ale hrát živelný hokej na mistrovství světa, to je — hřích! Každé mužstvo, i sebelepší, může mít slabší den. Ale prohrát se Švýcarskem, s týmem, který by u nás hrál někde ve středu tabulky druhé hokejové ligy, to bylo šokující. Porážka 2 : 3 od Švýcarska byla bezesporu největší senzací šampionátu a znovu potvrdila, že Seveřané jsou týmem, který dosud nemůže myslet na vyšší umístění. Pět let si Finové brousí zuby na zařazení do silné čtyřky, jsou schopni jeden den porazit nás nebo Švédy, ale pak nepochopitelně vypnou. Taktika a cílevědomost, to musí mít ve svém arsenálu tým, který chce aspirovat na medaile. Živelným Finům jsou tyto vlasnosti zřejmě ještě cizí.

A Švýcaři? Derek Holmes, jejich kanadský trenér, řekl: „Přiznávám, že moji svěřenci neměli v Praze co dělat. Švýcarský hokej je ve psí a žádné injekce ve formě importu kanadských hráčů mu nepomohou. Chce to z gruntu předělat celý systém a vůbec postavit v této alpské zemi hokej na nohy . . . Dva vynikající brankáři Molina a Rigolet nezmohou nic v týmu, který je daleko za špičkou. Troufám si tvrdit, že jak vy, tedy Čechoslováci, tak i hokejisté SSSR budou už dnes rovnocennými partnery nejlepším týmům kanadské NHL.“

Týmy NSR a Švýcarska byly v Praze skutečně jen do počtu. Němci se lepší každým rokem, to je pravda, ale na světovou špičku nestačí. A švýcarskému hokeji nepomůže sebelepší kanadský trenér. Na holé dlani chlup nenajdeš. Kde není široká hráčská základna, prostředky a desítky krytých stadiónů, tam nemohou růst hokejové stromy.

Nijak tím nesnižujeme úspěch našich barev, ale faktem je, že světový šampionát opět potvrdil krizi světového amatérského hokeje. Jsou tu dva špičkové týmy, za nimi v závěsu Švédové a Finové a pak dlouho nic. Ruku na srdce — a každý z našich reprezentantů vám to také řekne: bez Kanaďanů a Američanů to není ono. To je jako kdyby na fotbalovém MS hrály o titul Brazílie s Anglií a celý svět neměl k tomu co říci.

Sláva vítězům! Ale život jde dál. Hokejový vývoj také. Praha byla jedním z důležitých mezníků této etapy. Už také proto, že právě u nás se pánové z generality LIHG dohodli na tom, že v září dojde k experimentálním utkáním kanadského týmu (včetně profesionálů) s týmy SSSR, Švédska a ČSSR. Věřme, že je to zárodek návratu Kanaďanů na světové fórum. A že nebude už dlouho trvat a mistrovství světa se stane opět skutečnou přehlídkou světového hokeje, kdy o zlatu nebudou rozhodovat výsledky jen dvou utkání.

Karikatury: JOZEF HRUSOVSKÝ

JIŘÍ HOLEČEK

1. Z čeho vycházíte, když sledujete hru útočníků?

O nejlepších jednotlivcích i celých formacích si vedu podrobné přehledy. Zaznamenávám si jejich přednosti. Vím, co od koho mohu čekat, a podle toho i reaguji. Že je to systém dobrý, dosvědčuje fakt, že mi nejnebezpečnější útok šampionátu — Malcevův — dokázal vstřelit jen dvě branky. Jedna z nich padla v přesilovce, druhá po chybě Jardy Holíka. Systém jejich hry mám prostudovaný, ale hovořit o něm nechci. Je to „výrobní tajemství".

Ale řeknu vám o specialitě Wickbergovy řady. Vedoucí útoku zajede za branku, Lundström a Hammarström se postaví k tyčkám a čekají přihrávku, která jde obyčejně po ledě. Pro brankáře to není příjemná situace, protože neví, co se děje za jeho zády. Hlídám si proto Wickberga, aby nevyjel zezadu a nevystřelil. Když přihraje, snažím se puk odrazit holí. Když však přihrávka přece jen projde, okamžitě jdu do kleku. Tak zakryji střílejícímu útočníkovi volný prostor a puk mi obvykle končí na těle.

2. Jaká byla vaše nejtěžší chvíle mistrovství?

Jedna přišla v prvním zápase se Sovětským svazem, když jsme se zuby nehty snažili udržet nerozhodný výsledek. Ale větší nápor na nervy byl druhý zápas, ve kterém jsme sedmadvacet minut bránili jednobrankový náskok, který pro nás znamenal titul mistrů světa.

OLDŘICH MACHAČ

1. Jakými hlavními zásadami se jako obránce řídíte?

Především hrát bez rizika, na jistotu. Když nevím co s pukem, tak jej raději zašlápnu nebo vyhodím ze třetiny. Jen žádné kličkování. Z toho se obvykle rodí nejvíc zmatku. Jinak se soustřeďuji nejdřív na soupeře a teprve potom na puk. Není to však pravidlo. Někdy je výhodnější kotouč vypíchnout, než odstavit protivníka tělem. Tvrdá hra je i záležitostí psychologickou. Když dostane soupeř ránu, tak ho to zabolí. A každý si uvědomí, co ho může čekat podruhé, a je proto opatrnější. To je to, čeho chci dosáhnout.

2. Co jste prožíval v zápase se SSSR, když jste byl pět minut před koncem vyloučen?

Nejdřív jsem měl strašný vztek. Na rozhodčího i na sebe. Stáli jsme tři vedle sebe a Charlamov si to namířil přímo do nás. Je jasné, že o něco nebo o někoho musel zakopnout. S tím asi i počítal. A rozhodčí to nepostřehli. Je ale fakt, že tam moje noha trochu byla. Ty dvě minuty, které jsem proseděl na trestné lavici, byly nejdelší v mém životě. Na čele jsem měl smrtelný pot a očima jsem tlačil vteřinovou ručičku, aby rychleji běžela. Měl jsem pocit, že mi srdce ani netluče. Kdyby byl Charlamov proměnil tu vyloženou šanci, kterou měl, byl bych snad skončil s hokejem.

FRANTIŠEK POSPÍŠIL

1. Kterého útočníka jste se nejvíc obával?

Největší obdiv ve mne vzbudil Valerij Charlamov. To je opravdu skvělý hokejista. Všechno, co na ledě udělá, je provedeno v úžasné rychlosti. To je pro každého obránce velice nepříjemné. Sebe z toho nevyjímám. Má krátkou a rychlou kličku na obě strany. Do poslední chvíle neuhádnete, co vlastně v příštím zlomku vteřiny udělá. Dokáže protihráče oklamat tělem, umí prohodit puk pod holí i mezi bruslemi. Jeho technika však není samoúčelná; navíc je i tvrdým střelcem.

Pro obránce je nepříjemné, že Charlamov nepatří k hráčům, kteří by na ledě byť jen chvilku odpočívali. Stále je v pohybu, v prudkém tempu. Když naskočí na led, připadá mi, jako kdyby měl v nohou pružiny. Hrál jsem už na pěti světových šampionátech. A kdybych měl vybrat nejlepší křídlo, proti kterému jsem nastupoval, označil bych Charlamova.

2. Zapochyboval jste někdy o konečném úspěchu?

Nekalkuloval jsem s výsledkem. Až do sedmnácté minuty poslední třetiny zápasu se SSSR jsem příliš nevnímal, jaký je stav. Věděl jsem, že vedeme. Když však byl v závěru vyloučen Ragulin, začalo mi docházet, že můžeme být mistry světa. To rozrušení z toho bylo takové, že došlo k velikým zmatkům při střídání. V jednu chvíli byl na ledě samotný Jirka Holík, pak nás tam zase bylo sedm. Ale to vědomí, jsme mistry světa!

★ALL STAR★

VLADIMÍR VIKULOV

1. Je těžké být individualitou?

Pro mě v každém případě. Zdá se mi, že být individualitou na ledě je spíš na obtíž než k užitku. Mě se to však týká i v soukromí. Nemám rád, když se o mně mnoho hovoří, když se o mně píše. Jsem spokojenější, když si mne nikdo mnoho nevšímá. Na ledě je to však něco jiného. Tam se pozornosti soupeře nemohu vyhnout jako například žádosti o rozhovor. Ale při hokeji, který je velice kolektivní hrou, může i individualita pro celé mužstvo udělat hodně práce. Třeba tím, že na sebe soustředí pozornost protihráčů a uvolní tak prostor pro své kamarády. I když je to mnohdy za cenu pořádných a bolestivých modřin. Nikdy na ledě nemyslím jenom na sebe, na vlastní slávu. Pro mě je důležité vítězství. A je mi jedno, jestli jsem se o ně přičinil já nebo třeba Malcev.

2. Máte vedle sebe nového středního útočníka. Jste spokojen?

K Anatoliji Firsovovi jsem měl vztah spíš jako k otci. Byl přece jen o dost starší než já a Charlamov. S Malcevem jsme výbornými přáteli. U Firsova jsem se před lety učil. Tehdy hrával ještě na levém křídle. Až minulý rok se objevil mezi mnou a Charlamovem jako střední útočník. Ačkoliv uznávám Firsovovo hokejové umění, řekl bych, že se mi s Malcevem hraje lépe. Snad je to tím, že jsme si i věkově hodně blízcí.

ALEXANDR MALCEV

1. Můžete prozradit, v čem je vaše největší zbraň jako středního útočníka?

To je asi totéž, jako kdybyste po generálovi žádali, aby vám vyzradil tajemství své strategie. I když hokej pochopitelně není válečná věda.

Mám rád, když mohu puk držet co nejdéle na své holi. Dělá mi potěšení, když mohu soupeře oklamat kličkou nebo jinou fintou. Jenže dnešní moderní hokej nedovoluje dlouho si s pukem hrát. Úloha středního útočníka je v tomto smyslu ještě obtížnější, protože on zakládá útočné akce, je hodně u puku a proto je největším středem pozornosti hráčů soupeře. To, že jsem technicky dobře vybaven, mi situaci poněkud ulehčuje.

Bylo období v mém hokejovém životě, kdy jsem se věnoval téměř jenom útočení. Bránění mi příliš nesedělo. Trenér Černyšev v Dynamu Moskva mi však opakoval, že bez toho ze mne nikdy dobrý hráč nebude. Dnes už se vracím a bráním, a přesto mi to v útočení nevadí.

2. Co soudíte o hře vašeho největšího soka Jaroslava Holíka?

Jaroslav je skvělý hokejista. Chtěl bych být na ledě tak poctivý jako on. Má skvělou techniku hole, dokáže se rychle orientovat před brankou, nenechá se odstrčit. Na něm je vidět, jak je prodchnut snahou vstřelit branku. A má ještě jednu vlastnost: miluje hokej. Řekl bych, že právě to z něho dělá hokejistu světového formátu.

VALERIJ CHARLAMOV

1. Jak vám bylo, když jste tři minuty před koncem zápasu s ČSSR neproměnil vyloženou brankovou šanci?

To všechno se událo tak rychle, že jsem o tom neměl ani možnost na ledě přemýšlet. Machač byl vyloučený, hráli jsme přesilovku. Dařilo se nám rozhýbat vaši obranu. Malcev přihrál do levého rohu na Vikulova, ten popojel směrem k Holečkově brance a vystřelil. Brankář sledoval puk, který se odrazil od něčí brusle přímo ke mně. Stál jsem u opačné tyče. Byl jsem z toho sám překvapený. Než jsem stačil reagovat, bylo pozdě. Viděl jsem jen úplně prázdnou polovičku Holečkovy branky a puk, který z mé hole směřoval snad deset dvacet centimetrů vedle. Že to pro nás mohlo znamenat titul mistra světa, to mi došlo až v noci v hotelu.

2. Udivujete rychlostí na ledě i bleskovými reakcemi. Je to věc talentu nebo tréninku?

Řekl bych, že jedno bez druhého je nemyslitelné. Bez tréninku se jakákoliv dobrá vlastnost ztratí. Kdo si myslí, že je hotovým hráčem a přestane na sobě pracovat, je na začátku svého konce. Z hlediště by se mohlo zdát, že hraji mechanicky, bez přemýšlení. To je však omyl. Moje hra je založena na improvizaci, i když pochopitelně celá řada přihrávek směřuje do volného prostoru naslepo. Při své hře však přemýšlím, sleduji spoluhráče. Bez toho nelze hrát dobrý hokej.

ČSSR-NSR 8:1 a 8:1

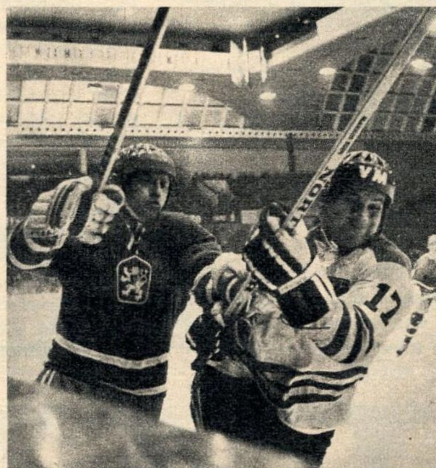
PONDĚLÍ 10. DUBNA 8:1 (1:1, 2:0, 5:0)

9134 diváků — rozhodčí Dämmrich (NDR), Haley (Kanada).
ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Haas — Martinec, Farda, Šťastný.
NSR: Kehle — Thanner, Völk, Schichtl, Langner, Kadow, Schneitberger — Schloder, Hanig, Kuhn — Egger, Funk, Rothkirch — Philipp, Eimansberger, Hofherr.
BRANKY: Jar. Holík (2), Šťastný (2), Martinec, Kochta, Tajcnár, Nedomanský — Schloder.

ÚTERÝ 18. DUBNA 8:1 (3:1, 3:0, 2:0)

11 388 diváků — rozhodčí Haley (Kanada), Lee (USA).
NSR: Makatsch (41. Funk) — Thanner, Langner, Eibl, Völk, Kadow, Schneitberger, — Schloder, Hanig, Egger — Pohl, Funk, Rothkirch — Philipp, Eimansberger, Hofherr.
ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Bednář, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Hlinka, Kochta, Paleček — Martinec, Farda, Šťastný.
BRANKY: Eimansberger — Kochta (2), Jar. Holík (2), Paleček, Šťastný, Horešovský, Martinec.

Naše střetnutí s hokejisty NSR přinesla zajímavou shodu výsledků. Vyhráli jsme vždy 8:1. Ovšem průběh střetnutí se lišil. K prvnímu zápasu nastupovali naši hokejisté víc unaveni a trvalo téměř 40 minut, než se dostali do správného tempa. V druhém zápase už byla situace jednoznačnější. Nedovolili jsme Němcům ani na okamžik zapochybovat o tom, jaký osud je čeká. Mužstvo NSR potvrdilo svou tvrdost, překvapilo kombinačním pojetím, chybí mu ještě zakončení útočných akcí. Zvláště Schloder, omilostněný těsně před zahájením mistrovství světa, promarnil nejen v zápasech s ČSSR, ale i dalšími soupeři nejednu příležitost. Nebýt toho, mohlo mužstvo NSR překvapit. Zdálo se rovněž, že hráči zbytečně plýtvali se silami v utkáních se soupeři, proti nimž dosud nemají šance!

To je ještě momentka z doby, kdy nám mužstvo NSR v prvním vzájemném utkání nepříjemně vzdorovalo. Na ledě brankář Kehle, nad ním Farda, kterého blokuje Langner (5). Vlevo leží Bubla (17), u něho Schichtl (22).

◀ *Obránce Machač absolvoval pražské mistrovství ve skvělé formě. Výtečně bránil, dobře pojišťoval útočné akce, střelecky se blýskl střelami od modré. Vidíte ho v boji u hrazení s útočníkem NSR Philippem (17).*

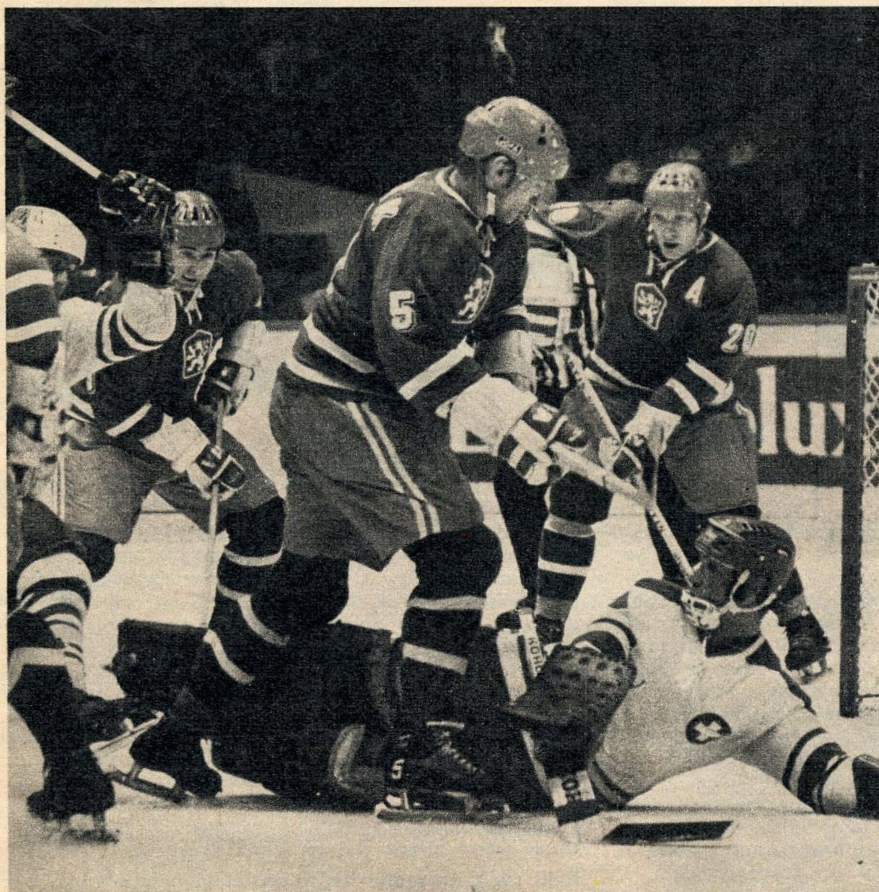
ČSSR-ŠVÝCARSKO 19:1 a 12:2

PÁTEK 7. DUBNA 19:1 (5:0, 8:0, 6:1)

10 080 diváků — rozhodčí Dämmrich (NDR), Dombrovskij (SSSR).
ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Haas — Martinec, Hlinka, Šťastný.
ŠVÝCARSKO: Rigolet — Huguenin, Aeschlimann, Sgualdo, Furrer, Henzen, Chappot — Dubi, Türler, Reinhardt — Jenni, Berra, Dubois — Keller, Probst, Lüthi.
BRANKY: Nedomanský (4), Haas (3), Jar. Holík (2), Hlinka (2), Klapáč, Martinec, Šťastný, Tajcnár, Kochta — Dubi.

SOBOTA 15. DUBNA 12:2 (3:1, 5:0, 4:1)

8805 diváků — rozhodčí Dämmrich (NDR), Lee (USA)
ŠVÝCARSKO: Molina — Aeschlimann, Huguenin, Furrer, Henzen, Lüthi, Wittwer — Keller, Reinhardt, Dubi — Dubois, Berra, Jenni — Neininger, Dürst, Chappot.
ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Bednář, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Paleček, Nedomanský, Haas — Martinec, Farda, Šťastný.
BRANKY: Berra, Lüthi — Klapáč (3), Horešovský (2), Haas (2), Šťastný, Nedomanský, Jiří Holík, Machač, Jar. Holík.

Brankář Molina v doslovném obležení naší první útočné trojice. Zleva Klapáč, Jar. Holík (5), Jiří Holík (20), na ledě Molina. Docela vlevo obránce Furrer.

V prvním zápase se Švýcarskem střežil branku hostí zkušený Rigolet. Pustil sice devatenáct branek, ale mnoha dalším zabránil. Také v tomto případě vyšel úspěšně ze střetnutí s Jaroslavem Holíkem

Byl to pouhý mistrovský předkrm. Výsledky Švýcarů v přípravě na mistrovství světa nevzbuzovaly žádnou důvěru ani optimismus. Nicméně si diváci museli počkat plný tucet minut, než se za Rigoletovými zády prvně rozvlnila síťka po Klapáčově střele. Byla to vůbec úvodní branka šampionátu. A pak se na Švýcary přivalila lavina. K jejich cti budiž zdůrazněno, že se snažili o otevřenou hru, že bojovali obětavě a — čistě. Jako vždy, také v Praze stavěli především na výkonu obou brankářů Rigoleta a Molina. Jsou světovou třídou, ale to je zhruba vše. Mužstvo poměrně dobře bruslí, ovšem kombinačně a střelecky výrazně zaostává za evropskou špičkou. Je schopno tu a tam překvapit (viz zápas s Finskem), ale s hokejem je to zřejmě jako s vínem: potřebuje svůj čas na dozrání. A ten čas dosud pro švýcarský hokej nenastal.

Takhle se často blýskalo před švédskou brankou. Nájezd Šťastného a Fardy zastavili Sjöberg s Holmqvistem jen s největšími potížemi. Kde jsou ty časy, kdy se švédská obrana podobala švédské oceli . . .

MENŠÍ HARRISŮV POHŘEB

Tvrdé boje s tradičním soupeřem tentokrát prakticky bez problémů ● Splatili jsme Švédům porážky z minulých let i s úroky ● Co nejvíc udivilo: Harrisovi svěřenci končili zápasy se silami na dně ● Vynikající brankáři na obou stranách, ale Holeček měl přece jen vrch ● Oba týmy praktikovaly obrannou hru, naše byla mnohem důraznější a proto i úspěšnější ● Zaplněná Sportovní hala viděla dobrý hokej.

Bill Harris je typem kliďasa. Není divu, léta ztrávená v dresu týmů NHL z něho ukovala člověka, který je na vše připraven a kterého hned tak něco nepřekvapí. Přesto však v prvním zápase několikrát vyskočil na švédské střídačce. To když tým Tre Kronor dostal hned na začátku hry dvě branky — a on musel své svěřence dostat do patřičného tempa. Nakonec si stěžoval na rozhodčí. Při druhém utkání byl stoicky klidný, smířil se s osudem. A tak si pohrával s nervy rozhodčích pomalým střídáním. Teprve když byla potrestána švédská střídačka dvouminutovým trestem za zdržování hry, pustil se slovně do amerického rozhodčího. Když pan Lee odjížděl do středu kluziště, znechuceně mávl rukou.

Inu, měl pan Harris letos těžký úděl. Halasně prohlašoval, že tým Tre Kronor získá v Sapporu zlaté medaile (a nezbyla na něj ani bronzová), jeho prognózy pro Prahu byly už zdrženlivější. Švédští novináři ho „rozcupovali“ na kousíčky a zdá se, že Praha byla jeho pohřební písní. Aby si švédský svaz mohl dovolit tak drahého trenéra — a přitom výsledky nikde! — to přece nejde. Harrisův předchůdce, Arne Strömberg, který byl na MS akreditován jako novinář, se jen usmíval pod vousy.

Je stejně s podivem, jak si Harris, jistě muž znalý hokeje, troufal. Nechal doma zkušené harcovníky Svedberga a Nordlandera, zařadil do týmu čtyři mladičké a nezkušené obránce-holobrádky a to se mu vymstilo. V klíčových utkáních nesli tíhu v obraně jedině skvělý Sjöberg a Abrahamsson s Bergmanem. To byla největší Harrisova chyba a ta ho asi bude stát angažmá.

Právě oba zápasy s námi a hlavně ten první s týmem SSSR v celé nahotě ukázaly švédský „ementál“. Proto ani skvělí brankáři Abrahamsson či Holmqvist nemohli zadržet příval kotoučů. Proto s každou přibývající brankou narůstala na čele Harrisově další vráska.

To nejsou oni! — říkal po druhém utkání ČSSR — Švédsko Jožo Golonka. Především jim chybí klid v obraně, hrají živelný hokej a to nikdy v minulosti nebývalo. Pan Harris je sice hodně naučil, ale nemůže předělávat švédskou letoru na kanadskou! To je jako kdybychom my chtěli hned, během sezóny do puntíku napodobit styl hry Sovětů . . .

Takže: nebyla to pro naše hráče lehká procházka. Byl to boj o každičký metr ledu. Jenomže co Švédové přidali na tvrdosti, o to slevili v nápaditosti. Proto jsme je přehráli. Proto, že do Prahy nepřijeli Švédové, ti Švédové minulých sezón, ale mužstvo jakoby docela jiné, tápající mezi dvěma školami. Tým, který svému trenéru místo slavobrány postavil před dveře — věnec s černými stuhami.

To byl začátek! Běžela sedmá minuta hry a vedli jsme 2:0! Zejména první útočná trojice hrála skvěle a z hole Jiřího Holíka padly obě branky do Abrahamssonovy sítě. Prvním gratulantem byl Pospíšil.

Byl to nesmlouvavý boj. Kanadský trenér Švédů Harris přivezl do Prahy mladé obránce, kteří si však v bojovnosti (i když ne v taktice) nijak nezadali se svými předchůdci Nordlanderem, Svedbergem či Arne Carlssonem. Pěkně to před Abrahamssonovou brankou „čistili", ale při promyšlených akcích mnohdy ztratili hlavu. Tentokrát to Björn Johanssonovi (vlevo) a Salmingovi vyšlo: zabrzdili nájezd dvojice Martinec — Šťastný a brankář Abrahamsson podržel kotouč ve své lapačce.

Dva akrobaté, Jaroslav Holík a Christer Abrahamsson. Byla to skvělá akce naší první útočné trojice, ale švédský brankář se obětavě vrhl pod nohy Jardovi Holíkovi a kotouč zakryl tělem. Jaroslavovi nezbylo než ho přeskočit. Vlevo blokuje Sjöberg Klapáče, vpravo sledují celou akci před brankou Jiří Holík, B. Johansson a S.-G. Johansson.

ČSSR - ŠVÉDSKO 4:1

Neděle 9. dubna **(2:0, 1:0, 1:1)**

12 300 diváků; rozhodčí Ehrensperger (Švýcarsko) a Kompalla (NSR).

ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Haas — Martinec, Hlinka, Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

ŠVÉDSKO: Ch. Abrahamsson — Östling, Salming, B. Johansson, Sjöberg, Sundqvist, T. Abrahamsson — Hammarström, Wickberg, Lundström — S.-G. Johansson, Palmqvist, Larsson — Hedberg, Lindh, Nilsson. Trenér Harris.

BRANKY: Jiří Holík 2, Haas a Nedomanský — Palmqvist.

Jiří Kochta, jako vždycky v minulosti na posledních šampionátech či v Sapporu, zahrál v reprezentačním dresu na jedničku. Je to hráč, který se dovede rychle „aklimatizovat" v kterékoliv řadě, hráč tvořivý, s výbornou technikou i s vynikajícími obrannými schopnostmi. Ne nadarmo ho posílali trenéři na led vždy při našem oslabení. V tomto okamžiku je před švédskou brankou tísněn obráncem Abrahamssonem.

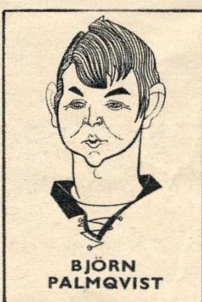
Tohle byla velká šance, Haas ji však spálil. Poslal střelu vysoko nad švédskou branku do plexiglasového ohrazení a všichni hráči sledují, kam se kotouč odrazí. Ležící Abrahamsson, obránce Sjöberg (7), S.-G. Johansson (12), Haas (15), Nedomanský, Palmqvist (18) i Kochta (8), který blokuje druhého švédského obránce B. Johanssona.

Jaroslav Holík, tolik diskutovaný hráč našeho hokeje. Tvrdý chlap z Horácka, se svými přednostmi i chybami, hráč, okolo kterého se stále něco děje. Člověk, který se uměl porvat se svými chybami a který si znovu vybojoval čest hrát v reprezentaci. Znovu na MS dokázal, že je skvělým příkladem bojovníka, který ke svým fyzickým přednostem přidával navíc i hodně fortele. Byl po všechna utkání bezesporu naším nejlepším středním útočníkem; i když se mu nedařilo, odevzdával na ledě ze sebe vše. Třeba i v tomto momentu proti švédské přesile.

JIŘÍ KOCHTA

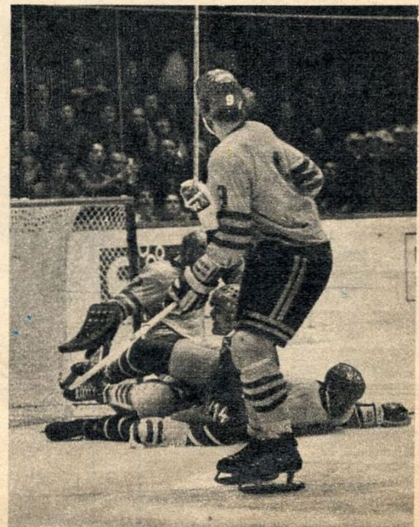

BJÖRN PALMQVIST

Jiří Holeček zachytal v utkání se Švédy na jedničku. Měl trochu usnadněnou hru tím, že naši obránci hráli takticky spolehlivě, nikdy ho prakticky nenechali bez pomoci. V tomto okamžiku nemusel ani zasahovat, protože Wickberg (10) a Hammarström se ke kotouči nedostali. Pospíšil a Kochta totiž dobře kryli prostor před naší brankou.

Na začátku poslední třetiny snížil Palmqvist náš náskok na 3:1, ale pak se povedl Nedomanskému husarský kousek. Ujel z naší třetiny a přes celé kluziště, sledován Sjöbergem, sprintoval ke švédské brance. Ač blokován švédským obráncem, zasunul v pádu bekhendem kotouč vedle Abrahamssonova těla do branky — 4:1! Přestože je zakryt obráncem Johanssonem, je na jeho tváři vidět radost: teď už máme vítězství v kapse!

ČSSR - ŠVÉDSKO 2:0

Pondělí 17. dubna (0:0, 2:0, 0:0)

14 389 diváků; rozhodčí Kompalla (NSR) a Lee (USA).

ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jar. Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Paleček — Martinec, Farda, Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

ŠVÉDSKO: Holmqvist — Östling, Sjöberg, Bergman, Abrahamsson, Sundqvist — Karlsson, Hedberg, Nilsson — Hammarström, Wickberg, Lundström — Johansson, Palmqvist, Larsson — Lindh. Trenér Harris.

BRANKY: Tajcnár a Nedomanský.

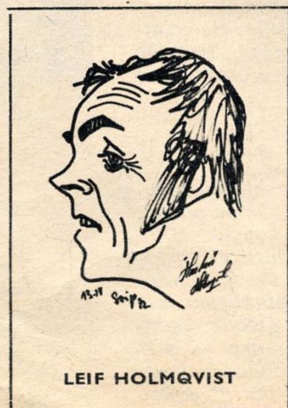
Ve 32. minutě si Nedomanský s Tajcnárem vyměnili úlohy. Tajcnár opět vypálil od modré čáry, Holmqvist kotouč vyrazil před sebe a Nedomanský ho zasunul do švédské síťky — 2:0! Během čtyř minut inkasoval soupeř obě branky a to byl psychologický zlom zápasu. Švédové se sice ještě na konci druhé třetiny přinutili k zvýšenému tlaku, ale nebylo v jejich silách a umění, aby výsledek zvrátili.

Jaroslav Holík byl opět největším bojovníkem na ledě. Byl beranem, který rozvracel tvrdou obranu Švédů a jakmile měl kotouč na holi, neustále byl středem pozornosti. Viz snímek: obrovitý Bergman ho chtěl zastavit drtivým bodyčekem, Jarda se však stačil nebezpečí vyhnout. Vzadu jsou Abrahamsson, Nilsson a Klapáč. ▼

JAROSLAV HOLÍK

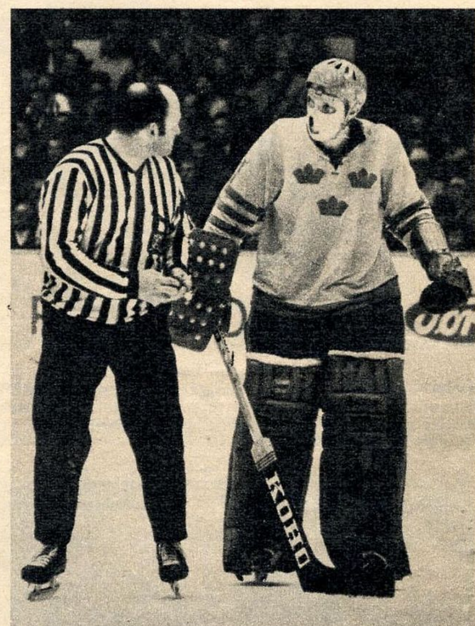
LEIF HOLMQVIST

Rudolf Tajcnár slavil ten den 24. narozeniny okázale: úvodní brankou! Byla to bomba takřka od modré čáry, kotouč proletěl jako projektil do Holmqvistovy klece těsně podle levé tyčky. Nahoře je Tajcnár mezi Lindhem a Karlssonem, před švédskou brankou jsou Abrahamsson (6) a Bergman (3) a uprostřed ještě Paleček, který švédskému brankáři skvěle zaclonil výhled . . .

RICHARD FARDA

Richard Farda jako nový vedoucí třetí útočné řady zahrál na jedničku. Měl však smůlu; obě velké gólové šance spáiil. V tomto okamžiku mu srazil kotouč s hole Östling. — Konec zápasu nebyl pěkný. Švédové mleli z posledního a tak lišák „Honken" Holmqvist neustále zajížděl na švédskou střídačku, aby se osvěžil, či aby si opravil výstroj. Jeho debaty s rozhodčím Leem (na snímku) či slovní extempore trenéra Harrise vnášely do utkání hodně nervozity, ale výsledek zápasu byl už dávno určen. Naši hráči se nedali znervóznit a proto jim zasloužené vítězství nemohlo ujít. — Jiří Kochta se po nuceném odpočinku (měl bolestivý výron ze zápasu se Sovětským svazem) opět objevil na kluzišti — a hned to bylo na hře našeho týmu znát. Za Holečkovou brankou právě odzbrojil Wickberga a hned jsme si všichni oddechli.

NAŠI SOUPEŘI MEZI SEBOU

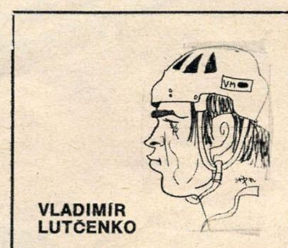

SSSR — FINSKO 10:2 a 7:2. Finové, kteří mají se Sověty letos k dobru vítězství v Moskvě, hráli otevřenou hru, přijali hozenou rukavici a pustili se do útočení. Jenže za to platili brankami. Ketolu s Oksanenem zastavil Ragulin a Blinov hned zahájil nájezd na finskou branku.

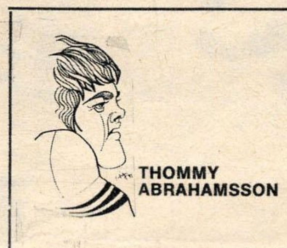

SSSR — NSR 11:0 a 7:0. Lehká záležitost pro tým SSSR; ve druhém utkání se Sovětští viditelně šetřili. Nejzajímavějším momentem prvního utkání byl perfektní bodyček Schneitbergera na Malceva. Hlediště ztrnulo, ale jen na chvíli, Malcev udělal salto, vyskočil na nohy a ihned se pustil za kotoučem, jako by se nic nestalo!

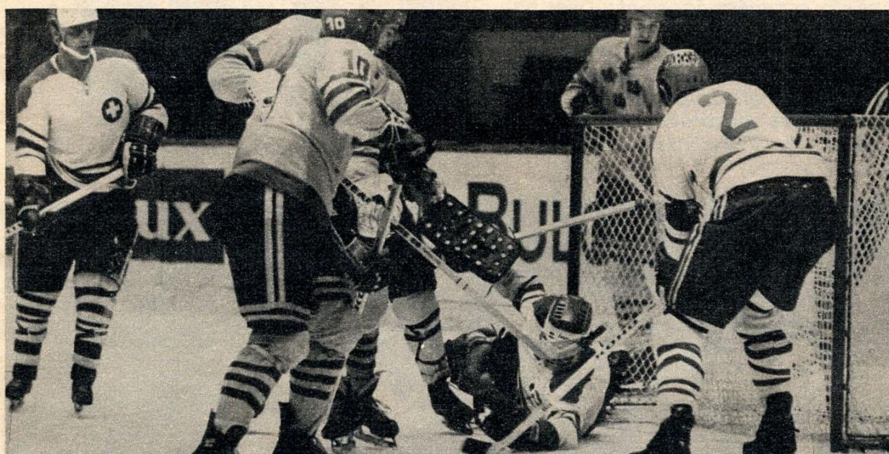

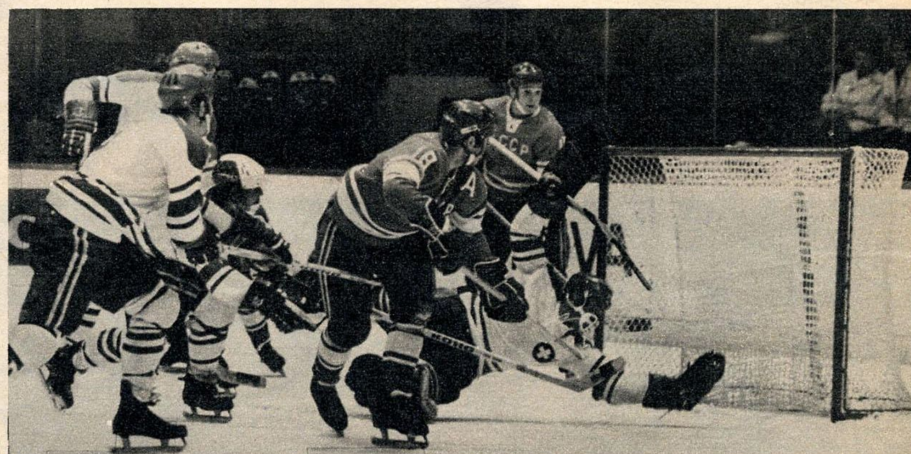

ŠVÉDSKO — ŠVÝCARSKO 12:2 a 8:5. V prvním zápase procházka pro Švédy, ve druhém už musel víc bojovat. V tomto okamžiku zakryl švýcarský brankář Rigolet kotouč před dotírající trojicí Wickberg, Lundström, Hammarström; dvojku má Huguenin.

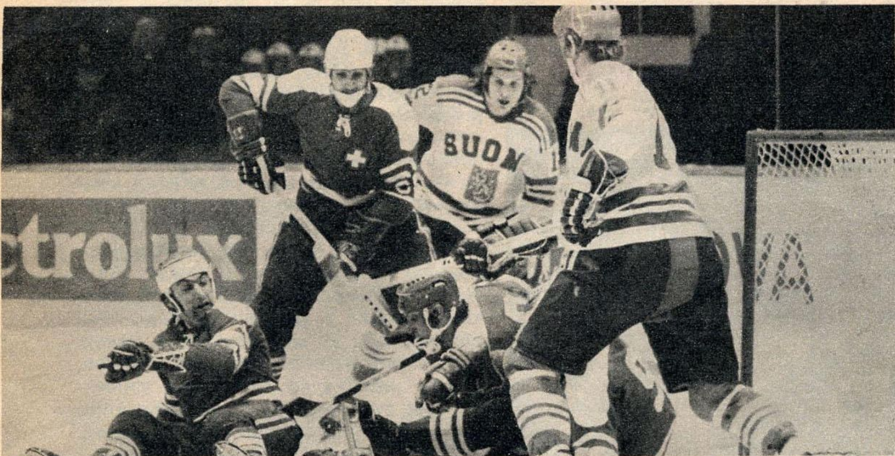
SSSR — ŠVÝCARSKO 10:2 a 14:0. Švýcaři se během pobytu v Praze hodně přiučili. Navíc měli dva výborné brankáře. Molina byl hrdinou prvního utkání, hlavně jeho zásluhou byl ještě ve 30. minutě stav 1:1! V tomto okamžiku zastavila jeho lapačka nájezd dvojice Malcev — Vikulov.

FINSKO — NSR 8:5 a 13:3. Finové si pohrávali s ohněm. Vedli už 5:0, pak vysadili a po pěti minutách byl stav 5:4! A museli o vítězství tvrdě bojovat. Ve druhém zápase však už nic neponechali náhodě. Na snímku je před západoněmeckou brankou dravý Ketola (tmavý dres).

ŠVÉDSKO — NSR 10:0 a 7:1. Němci začali nebojácně, ale s přibývajícími brankami jejich elán vyprchal. Za stavu 0:8 dokonce střídali brankáře. Makatsch (na snímku) se hned ocitl v dešti střel; právě zachraňuje před Wickbergem.

FINSKO — ŠVÝCARSKO 2:3 a 9:1. Molina — Molina!, neslo se noční halou z úst několika málo tisíc diváků. Švýcarský brankář byl hrdinou zápasu a byl to právě on — samozřejmě za pomoci svých nadšeně bránících spoluhráčů — kdo se postaral o největší senzaci MS. Finové (na snímku Linnomaa a Murto) útočili bezhlavě a prohráli zaslouženě. V odvetě se ovšem vzájemný poměr sil mezi finským a švýcarským hokejem projevil.

NSR — ŠVÝCARSKO 6:3 a 4:1. Boj o udržení v A — skupině byl tvrdý, jakoby šlo o titul mistra světa Hokejově se však utkání divákům nelíbila. Byla na úrovni naší II. ligy. Němci byli o poznání lepší V prvním zápase na sebe upozornili dva hráči, brankář Molina a kapitán NSR Schloder; to je ten který právě visí na švýcarské brance. Schloder jel čtyřikrát sám na Molinu, ale ani jednou ho ne překonal!

ŠVÉDSKO — FINSKO 2:1 a 4:5. Boj o mistra severní Evropy, jak vzájemným utkáním říkají tradiční soupeři, byl zcela vyrovnaný. A diváci si přišli na své. Útok stíhal útok a bylo jen otázkou, ke komu se přikloní štěstěna, protože síly obou soupeřů byly zcela vyrovnané. Na snímku jsou tři velcí aktéři zápasů, (zleva) Nilsson, Öystilä a Valtonen.

Člověče, já si místo toho švýcarskýho brankáře představuju ementálskýho sejra a strefuju se do těch děr!

MILAN LIPOVSKÝ

Páni trenéři, informujte laskavě své svěřence, že plynně ovládáme všechny švédské a finské nadávky.

OBRAZY Z MOTELU

Bylo tam krásně. Jako na venkově. Bzukot aut z dálnice sem sotva dolehl. Kolem pučely stromy. Jasně svítil zlatý déšť. Zde byla ona oáza, kde se žíznivý poutník dočkal stínu, vody, kde si odpočinul po namáhavé cestě. Zde bydleli mistři světa. Byl jsem v Club motelu několikrát. Ponejprv ještě před šampionátem. Potom, když tušili, že by se konečně mohli dočkat vytouženého zlata. A nakonec, když se vrátili po zápase se SSSR jako mistři světa. V hlavě mi zůstalo pár obrázků...

Je před prvním utkáním s mnohonásobnými mistry světa. Na chodbě, kde přebývají hokejisté, se ozývá přímo strašidelný dupot. Z otevřených dveří vykukuje na ježka ostříhaná hlava Machačova. Na hodinkách měří čas. Hlinka s Kochtou se vsadili, kdo rychleji absolvuje těch dvacet metrů od okna ke schodišti. Vůbec to zde nevypadá, že by se zítra měl hrát důležitý zápas...

Mají už za sebou i druhý zápas se Švédskem. Z masérské komnaty „Harry" Martínka se rozléhá huronský smích. Terčem veselosti je jeden nejmenovaný obránce s číslem tři. Dobrácky vykládá, jak mu před chvílí volala redakce Mladého světa a vyptávala se na jeho názor na ideální typ dívky. Smích kamarádů je vysvětlen po chvilce. Navedli totiž půvabnou recepční, aby se vydávala za novinářku a pak stáli u telefonu a řehtali se jeho zdůvodněním. A „Harry", který nikdy nechodí na hráčské schůzky před zápasem, protože si myslí, že to přináší smůlu, se směje tak, že pomalu ani masírovat nemůže.

O několik dní později. U recepce je živo. Venku stojí simca s jihlavskou značkou. Přijely ženské polovičky rodin obou Holíků. Oba tátové, na ledě velicí bijci, si hrají se svými dětmi, které už tak dlouho neviděli. Idyla, která jako by do tvrdého hokejového prostředí skoro ani nepatřila.

Je po rozhodujícím vítězství. Autobus s mistry světa se vrací do Průhonic. Nadšené vítání. Jaroslav Holík telefonuje manželce. Po tvářích mu tekou slzy. Farda si pořád opakuje: „To byl hokej na infarkt", a plnou vidličkou nabírá cibuli, kterou jinak nejí. Machač se drží za hlavu. Nedomanský, který vstřelil důležitý první gól, ani nemá chuť k jídlu. Stojí a povídá si cosi s manželkou. Člověk by čekal obrovskou radost z vítězství, z titulu mistra. Nikomu ale moc do řeči není. Seděl jsem s Miroslavem Horníčkem a Františkem Šťastným. Věční šprýmaři jsou také jaksi zamlklí. Velké úspěchy se rodí často v bolestech... (bkl)

TŘI VTEŘINY

Poklidná hladina tiskových konferencí, jen tu a tam čeřená některými invektivami kanadského trenéra Švédů Harrise na adresu československých a sovětských hokejistů, se náhle rozbouřila jako hladina oceánu, do níž se náhle, z čistého nebe, opřel ničivý poryv orkánu.

Sám předseda LIHG, pan J. A. Ahearne, který jinak neměl na novináře příliš mnoho času, tentokrát přispěchal do tiskového střediska, aby se pochlubil tím, že mu stačily pouhé tři vteřiny k požehnání právě uzavřené dohody sovětských a kanadských představitelů o vzájemných utkáních v Kanadě a Sovětském svazu v úvodu příští hokejové sezóny. Byla to, jistě uznáte, senzace a pan Ahearne si proto přišel pro očekávaný potlesk.

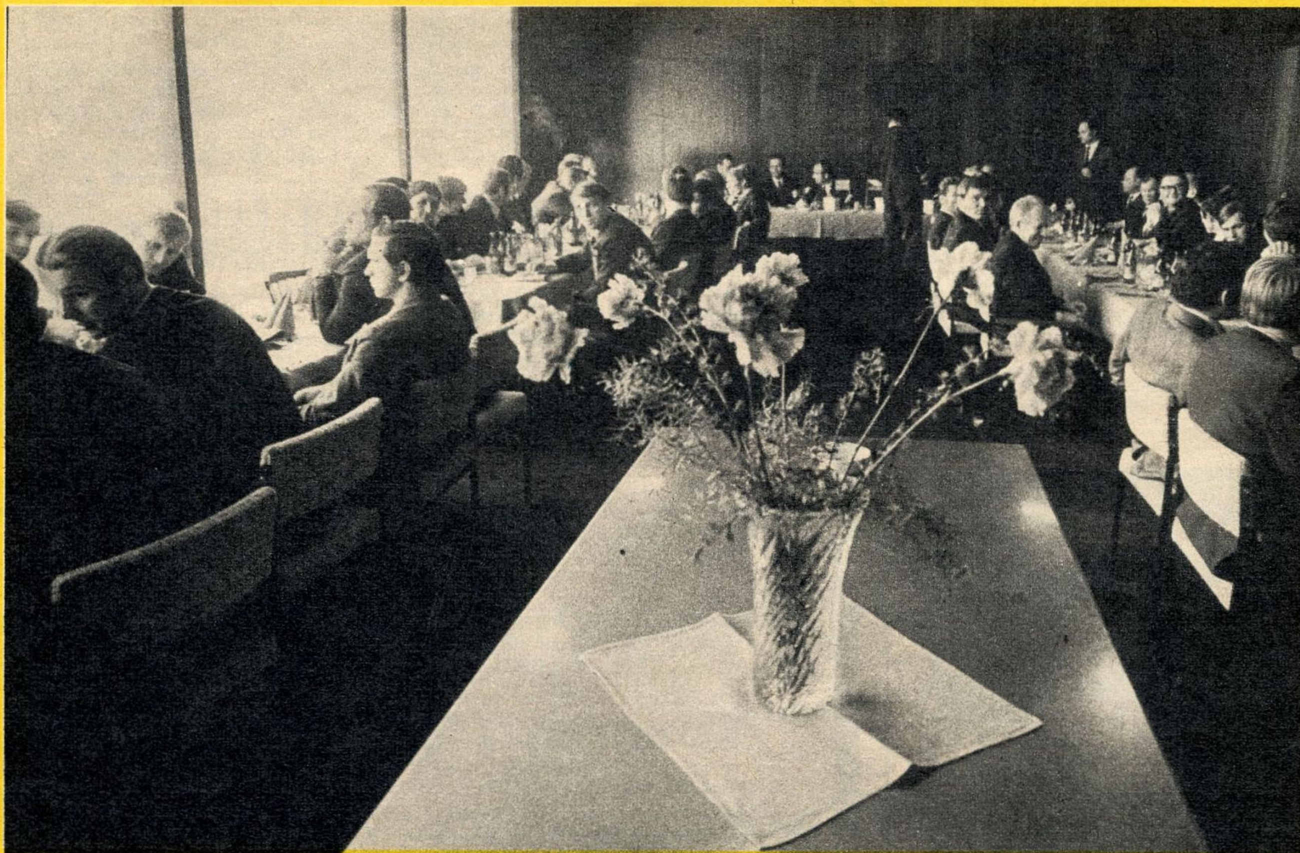
Patří už k vlastnostem diplomatů, lhostejno zda na sportovním či politickém poli, že si nikdy nevylijí celé srdce. A protože pan Ahearne je diplomatem na slovo vzatým, taktně pomlčel o tom, že jeho třívteřinovému rozhodování předcházely již kdysi předlouhé hodiny jednání méně úspěšných, vedoucích zprvu k narušení a posléze k totálnímu přerušení styků evropských a kanadských hokejistů...

Nu, teď tu však byla dohoda a měl se o ní dozvědět svět. Tak rychle, jak jen to je možné. I stalo se v ten úterní večer poprvé, a při pražském šampionátu i naposled, že všech pětadvacet telefonních kabin bylo naráz obsazeno a před jejich dveřmi čekali další zpravodajové. O patro níže se rozezvučelo staccato dálnopisných strojů. Všech dvaadvacet písařek v těch chvílích dokazovalo, že patří k nejlepším a nejspolehlivějším ve svém oboru.

A tam, v koutku dálnopisné písárny, kam je náhoda svedla, usedli vedle sebe zpravodajové dvou největších světových agentur AP a UPI. Pracovali v Praze s početnými štáby, neboť každá vteřina, o kterou předběhnou konkurenci, naplňuje žoky jejich chlebodárců. Tentokrát byl u dálnopisu dříve redaktor UPI. Vyklepával už osmou řádku, když dorazil upocený zpravodaj AP. Sedl a hned začal psát. Jen z poznámek, protože v podobném případě nejde o krásu a květnatost slov, ale jen a jen o vteřiny. UPI byla tentokrát o osm vteřin rychlejší. Byla z toho asi odměna a uznání...

Nejdůležitější, aspoň pro hokej, však byly ty tři vteřiny pana Ahearna! (jp)

PRŮHONICKÉ SETKÁNÍ

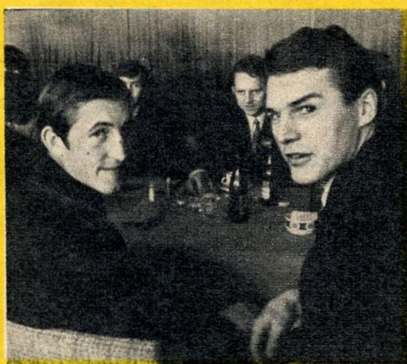

Hokej je tvrdý sport, v němž o ránu není nouze. Někdy po ní může zůstat jizva v duši, která se zapálí při prvním fouknutí. A ohně vášní, těžko zadržitelných, vzplanou. Boj na ledě je ovšem jedna věc a osobní přátelství sportovních soupeřů zase druhá. Sport má lidi sbližovat a ne proti sobě popouzet. Proto se také již tradičně při velkých událostech scházejí naši hokejisté se sovětskými jako dobří přátelé.

Po Stockholmu a Ženevě se oba velcí rivalové setkali znovu v Praze. Club motel v Průhonicích se rozezněl měkkou ruštinou a jadrnou češtinou. Přicházeli, jak je neznáme. Bez dresů, v tmavých šatech. Rozložitý Ragulin, trochu zeširoka se kymácející Malcev, nejlepší světový útočník letošního šampionátu, vytáhlý Kuzkin, kapitán týmu, dobrácký trenér Bobrov a s ním asketicky vyhlížející Pučkov. A za nimi další...

Naši se s nimi vítají jako se starými známými, hrají proti sobě už přece takových let! Vedoucí sovětské výpravy Viktor Andrejevič Ivonin si tiskne ruce s předsedou ÚV ČTO dr. Miroslavem Hlaváčkem. Usedají k prostřenému stolu tak, jak bylo místo. Naši hráči vedle sovětských, obránci s útočníky, s brankáři... A povídají si. Mají si vždycky co říci. Charlamov cosi povídá Horešovskému a Haasovi, Machač je v čilé debatě s Cygankovem. Pospíšil se směje na celý obličej vtipu, který mu vyprávěl Michajlov, s nímž svádí na ledě tvrdé boje.

Když se po dvou hodinách loučí, vypadá to, jako když se po hezkém večeru rozchází dobrá společnost. Za pár hodin se sejdou znova. Tentokrát již v hokejovém brnění. Zapomenou na ohledy, na příjemné chvíle, na vyprávěné anekdoty, a budou ze všech sil zápolit o čest své vlajky, pod níž hrají. Zahouká siréna. Konec. Opět si podají ruce. Protože přátelství mezi sportovci je přece jedním z hlavních předpokladů čistého sportovního zápolení, základních vztahů mezi lidmi.

Na ledě tvrdí soupeři, mimo něj dobří přátelé; Boris Michajlov a František Pospíšil.

Dvě velké postavy evropského hokeje, Václav Nedomanský a levé křídlo sovětského mužstva Valerij Charlamov. ▶

Tito dva se k sobě na ledě příliš často nedostanou. A tak jedině setkání v civilu jim umožní si popovídat. Tak, jak Vladislava Treťjaka a Vladimíra Dzurillu zachytil objektiv fotoreportéra. ▼

Oldřich Machač zřejmě vykládá něco velice zajímavého. Alespoň jak lze soudit podle pozorně naslouchajících Gennadije Cygankova a Vjačeslava Anisina. ▼

VELKÉ FINÁLE VELKÝCH SOUPEŘŮ: ZLATO PRO ČSSR!

S obhájci titulu podobně jako loni ve Švýcarsku: jedna remíza, jedno vítězství ● Tentokrát však tato bilance přinesla zlaté medaile, protože jsme neztratili body s ostatními soupeři ● Dva zápasy ČSSR—SSSR byly opravdovým vyvrcholením šampionátu ● Dramatický hokej, ale přitom korektní, rytířský boj obou mužstev ● Také diváci se zasloužili o důstojný rámec obou střetnutí ● Vzrušující boj a heroický výkon našich reprezentantů v závěru druhého utkání, v němž už se rozhodovalo o titulu ● Holeček předčil svým výkonem Treťjaka a naše obrana pracovala spolehlivěji, než její protějšek v sovětském týmu ● Řada bratří Holíků v prvním zápase rozleptala výtečnou Malcevovu trojici ● Mužstvo ČSSR přerušilo sovětskou sérii devíti mistrovských titulů za sebou a dosáhlo cíle, o který usilovaly čtyři naše hokejové generace od posledního vítězství na MS v roce 1949 ve Stockholmu

Bývaly časy, kdy se naši hokejisté přes největší vůli a snahu nedokázali proti „sborné“ SSSR prosadit. Za třináct let od roku 1954 do roku 1967 podařilo se jim na světových šamponátech tohoto velkého soupeře porazit jen jedinkrát, v roce 1961 v Ženevě. Kdo tehdy neviděl po zápase v šatně tu obrovskou radost našich chlapců — ať to byl kapitán mužstva Vlasta Bubník, Pepík Mikoláš, Mirek Vlach, Franta Vaněk, Luděk Bukač, Vašek Pantůček či ostatní — těžko si to dovede představit. Právě ti, kterým se tak málo věřilo, to dokázali! „Snad už konečně přestanou ty hloupé řeči, že se Sověty nesmíme vyhrát“, řekl tenkrát jeden z nich. V té době se totiž u nás opravdu našli výtečníci, kteří se snažili tímto nesmyslem otravovat vzduch.

Čas už dávno smetl podobné povídačky. Čas — a naši reprezentanti. Vždyť v posledních čtyřech letech — od Grenoblu 1968 po Švýcarsko 1971 — jsme dokázali na mistrovstvích světa sovětský tým čtyřikrát porazit a jen dvakrát jsme prohráli! Nicméně ani při této aktivní bilanci bojů s mnohonásobnými mistry světa nám nebylo dopřáno dotáhnout to až na nejvyšší příčku; v konečném účtování jednou chyběly body z utkání s Kanadou, podruhé se Švédy, potřetí s USA . . .

Tož, letos v Praze to bylo jiné! Neztratili jsme ani bod se slabším soupeřem, a tím se nám otevřela možnost, aby případný úspěch v boji proti SSSR přinesl konečně jednou i to nejcennější — světový titul!

A tak utkání ČSSR—SSSR byla opravdovým vyvrcholením šampionátu. Svou dramatičností, vývojem situace, taktickými variantami a oboustranně vpravdě rytířským vedením boje byly si oba zápasy vzájemně hodně podobné. Nerozhodný výsledek prvního utkání nechal pro oba soupeře otevřené dveře k titulu. Druhé střetnutí pak už mělo punc skutečného, i když předčasného finále: kdo zvítězí, bude šampiónem!

Už první zápas ukázal, že se sešli soupeři, kteří se velmi dobře znají, jsou si vědomi vzájemných předností a nedostatků i celkové rovnováhy sil. Naše mužstvo si dalo mimořádně náročný základní úkol: otupit největší zbraň sovětského týmu — rychlost a perfektní kombinační hru. Znamenalo to neustále na soupeře dotírat, neposkytnout mu prostor k rozvinutí kombinace a hlavně — ani na chvíli neztrácet ze zřetele důsledné zajištění obrany. Že se to povedlo, toho důkazem byl například nevýrazný, poměrně slabší výkon jindy vynikající Malcevovy řady. Ale málokdo zaregistroval, kolik potu a úsilí to stálo Holíkovou pětku, aby rozleptala souhru těchto tří bruslařsky i technicky perfektních hokejistů a donutila je místy doslova k bezradnosti! Přitom jsme samozřejmě chtěli i střílet — a také stříleli! — branky. A tady se ukázalo, že v obranné hře je sovětský tým zranitelnější než před lety.

Měli jsme blízko, velmi blízko k vítězství už v prvním zápase. Slavili jsme je až o týden později a chutnalo tím závratněji, že tentokrát znamenalo současně i světový titul. Také ve druhém utkání jsme po oboustranně obezřetném začátku vedli 2:0, i tentokrát soupeř snížil na 2:1 a my opět zvýšili na 3:1. Když ve 13. min. druhé třetiny tým SSSR v přesilovce upravil Charlamovem na 3:2, sotva kdo tušil, že skóre velkého finále je definitivně uzavřeno.

Soupeř se ani tentokrát nevyvaroval slabších chvilek v obraně a naši chlapci jich — i trochu nejistého výkonu brankáře Treťjaka — dovedli dobře využít. A v poslední třetině, kdy sovětští hokejisté s obrovským úsilím bojovali alespoň o vyrovnání, prokázali naši reprezentanti nesmírnou vůli, obětavost a houževnatost. I za tuto skvělou morálku si vítězství a titul plně zasloužili!

ČSSR-SSSR 3:3

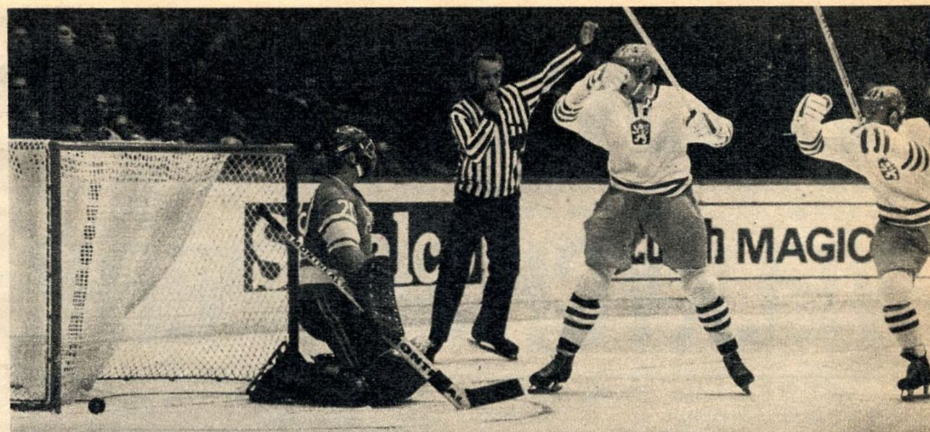
Středa 12. dubna (2:0, 0:1, 1:2)

14 390 diváků; rozhodčí Ehrensperger (Švýcarsko) a Kompalla (NSR).

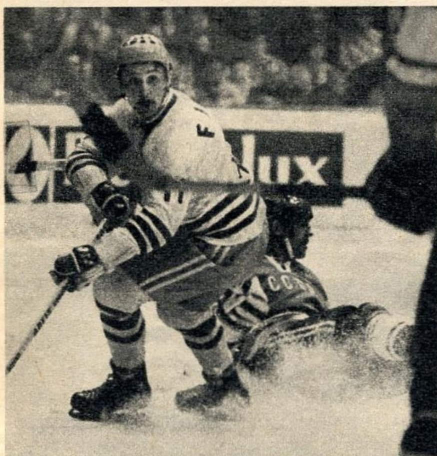
ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Bubla, Horešovský, Tajcnár — Klapáč, Jaroslav Holík, Jiří Holík — Kochta (21. Farda), Nedomanský, Kužela — Martinec, Farda (21. Hlinka), Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

SSSR: Treťjak — Cygankov, Ragulin, Kuzkin, Gusev, Lutčenko, Romiševskij — Vikulov, Malcev, Charlamov — Michajlov, Petrov, Blinov — Soloduchin, Šadrin, Jakušev. Trenéři Bobrov a Pučkov.

BRANKY: Machač, Farda, Klapáč — Lutčenko, Blinov, Jakušev.

Kotouč za Treťjakovými zády z tvrdé Machačovy střely od modré čáry už ve 2. minutě utkání — to byl velmi slibný začátek našeho týmu. Hole Jaroslava Holíka a Klapáče letí vzhůru, rozhodčí Ehrensperger ukazuje ke středovému kruhu.

Richard Farda si vedl výborně v I. třetině ve středu třetího útoku mezi Martincem a Šťastným, ale po Kochtově zranění musel přejít na křídlo vedle Nedomanského; na tomto místě mu hra nesedí a jeho tvůrčí schopnosti nejsou využity.

Náš tým v I. třetině nedovolil soupeři rozvinout jeho rychlou kombinační hru, a přitom si sám vytvořil řadu brankových šancí. Výsledkem byl dvoubrankový náskok. Na snímku obránce Gusev pomáhá Treťjakovi krýt branku před Martincovou střelou (skryt za Kuzkinem č. 4), v pozadí Hlinka.

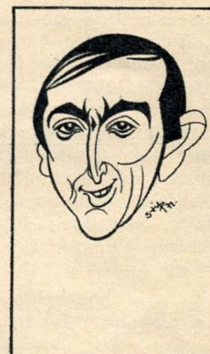

Velkou postavou v mužstvu SSSR (nejen svou tělesnou výškou 190 cm) byl dravý Alexandr Jakušev. Svůj výkon korunoval 8 minut před koncem zápasu vyrovnávací brankou na 3:3. Probojoval se s kotoučem podél zadního ohrazení až k naší brance, rychlou kličkou se dostal za záda Horešovského a Tajcnára před Holečka a po ledě umístil kotouč do branky.

Brankář Holeček byl bezesporu nejlepším hráčem čs. týmu. Svým postřehem, klidem a rychlou reakcí vyřešil spoustu spletitých situací před svou brankou a zneškodnil desítky nebezpečných střel. V permanenci byl zvláště ve 2. a 3. třetině při narůstajícím soupeřově tlaku. V situaci na snímku zasahuje při akci první útočné řady SSSR. Nad Holečkem je Charlamov, za ním Malcev, dále vpravo Pospíšil, s č. 18 Vikulov a pod ním na ledě Machač.

JIŘÍ HOLEČEK

ALEXANDR MALCEV

Útočná trojice bratří Holíků s Klapáčem odvedla obrovský kus práce, zvlášť od II. třetiny, kdy celistvost dalších dvou řad značně utrpěla jejich nuceným přeskupením po Kochtově zranění a odstoupení. Na snímku Jiří Holík uniká obránci Cygankovovi, v pozadí Jaroslav Holík.

Dramatický boj dvou velkých soupeřů byl neobyčejně houževnatý a tvrdý. Tím víc vynikla skutečnost, že se hrálo oboustranně naprosto fair. Diváci to také dovedli ocenit a svým vzorným chováním i mohutným povzbuzováním obou mužstev (neboť sovětský tým měl v obecenstvu rovněž stovky svých „bolelščiků“) vytvořili skvělou atmosféru vrcholného utkání světového šampionátu. Náš záběr hovoří o úpornosti boje dostatečně výmluvně. Valerij Charlamov je v pevném sevření mezi Jiřím Holikem a Machačem, vlevo je Malcev.

Přátelský stisk rukou po vyčerpávajícím boji. Poprvé v průběhu šampionátu se po zápase nehrála hymna vítězů, poprvé se soupeři rozešli s nerozhodným výsledkem. Vyřešení otázky, kterou medaili si kdo odveze, se posunulo o týden, na odvetné střetnutí. Jistě na snímku poznáváte (zleva) Bublu, Horešovského, Vikulova, Cygankova, Treťjaka, Jakuševa a Charlamova. ▼

ČSSR-SSSR 3:2

Čtvrtek 20. dubna **(2:0, 1:2, 0:0)**

14 389 diváků; rozhodčí Kompalla (NSR) a Lee (USA).

ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Bubla, Horešovský, Tajcnár — Klapáč, Jaroslav Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Paleček — Martinec, Farda, Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

SSSR: Treťjak — Cygankov, Ragulin, Gusev, Kuzkin, Vasiljev, Lutčenko — Vikulov, Malcev, Charlamov — Michajlov, Petrov, Blinov — Soloduchin, Šadrin, Jakušev. Trenéři Bobrov a Pučkov.

BRANKY: Nedomanský, Farda, Jar. Holík — Malcev, Charlamov.

V deváté minutě I. třetiny Martinec na naší modré vypíchl u ohrazení kotouč Kuzkinovi, bleskově vyrazil k brejku, přesně přihrál volnému Nedomanskému (14) a ten klidně zavěsil — 1:0! Kuzkin s Gusevem i Petrov (16) se vrátili příliš pozdě . . .

◀ Touto Malcevovou brankou snížil tým SSSR na 1:2. Stalo se to po chybné přihrávce Jar. Holíka na naší modré čáře, kterou zachytil Vikulov a poslal kotouč do jízdy Malcevovi (10). Holeček, v tomto utkání opět vynikající, tentokrát při nejlepší vůli nestačil zachránit.

Půl minuty po naší úvodní brance se Martincovi povedl další husarský kousek: proháčkoval se hroznem hráčů u sovětské branky, přihrál Fardovi a bylo to 2:0! Tak to vypadalo dvě tři vteřiny před Fardovou střelou: zleva Lutčenko, Nedomanský, Martinec, Treťjak, Šadrin a Vasiljev.

◀ Takhle napravil Jar. Holík svou chybu, z níž padla první branka SSSR: v 10. min. II. třetiny projel bleskově před Treťjaka, zvolnil, jako by chtěl přihrát Klapáčovi, a pak nečekaně a přesně vystřelil — 3:1. Kotouč je právě za čárou, na jedné hromadě se ocitli Treťjak, Ragulin, Klapáč, přes ně padá autor branky a vlevo dojíždí Cygankov.

OLDŘICH MACHAČ

VALERIJ CHARLAMOV

Nesmírné vyčerpání, ale také závratná radost z vítězství, které znamená titul mistrů světa! Bratři Holíkové se šťastně objímají, na druhém snímku rozradostnění vítězové mávají na pozdrav vzhůru k vládní lóži. ▶

VÁCLAV NEDOMANSKÝ

VLADIMÍR MARTINEC

SSSR-ŠVÉDSKO 11:2 a 3:3

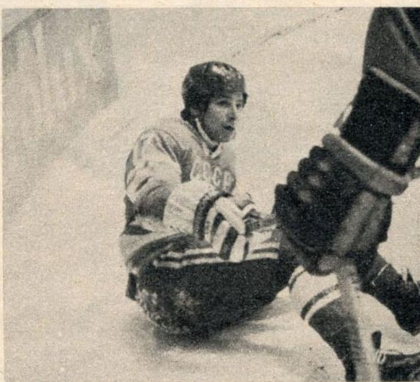
Pátek 14. dubna 11:2 (4:1, 3:1, 4:0) — 14 200 diváků; rozhodčí Kompalla (NSR) a Lee (USA).
SSSR: Treťjak (Šepovalov) — Cygankov, Ragulin, Kuzkin, Gusev, Lutčenko, Vasiljev — Vikulov, Malcev, Charlamov — Blinov, Petrov, Michajlov — Soloduchin, Šadrin, Jakušev.
ŠVÉDSKO: Ch. Abrahamsson (Holmqvist) — Bergman, Östling, Sundqvist, T. Abrahamsson, B. Johansson, Sjöberg — Hammarström, Wickberg, Lundström — S. Johansson, Palmqvist, Larsson — Karlsson, Hedberg, Nilsson.
BRANKY: Vikulov 3, Michajlov a Petrov po 2, Blinov, Cygankov, Šadrin a Jakušev — Palmqvist 2.

Sobota 22. dubna 3:3 (0:1, 1:2, 2:0) — 14 300 diváků; rozhodčí Kompalla (NSR) a Dämmrich (NDR).
SSSR: Treťjak — Cygankov, Ragulin, Kuzkin, Gusev, Lutčenko, Vasiljev — Vikulov, Malcev, Charlamov — Blinov, Petrov, Michajlov — Anisin, Šadrin, Jakušev.
ŠVÉDSKO: S. Larsson — B. Johansson, Sjöberg, Bergman, Abrahamsson, Sundqvist, Östling — Hammarström, Wickberg, Lundström — S. Johansson, Palmqvist, Nilsson — Karlsson, Lindh, Hedberg.
BRANKY: Charlamov, Vikulov a Jakušev — Karlsson, Lindh a Nilsson.

Brankář Treťjak sovětský tým v zápasech s námi a v tom druhém se Švédy příliš nepodržel. Právě inkasuje branku od Lindha: kotouč mu školácky proklouzl (ne proletěl!) mezi betony do klece!

Po kruté porážce Švédů 2:11 v prvním zápase bylo druhé utkání tradičních soupeřů velkým dramatem; Švédové hráli s takovým zaujetím a bojovností, jako kdyby jim šlo o získání titulu, sovětský tým naopak začal v nečekaném útlumu. Harrisovi svěřenci byli dvě třetiny lepším týmem, vedli 2:0 a 3:1 a přitom zahodili řadu brankových šancí. V závěru se Švédům nedostávalo sil a byli nakonec rádi, že uhráli aspoň nerozhodný výsledek. Snímek z posledních minut o tom náležitě přesvědčuje: vedle brankáře Larssona zalehli před švédskou brankou i obránci Abrahamsson (6) a Sjöberg a na chvíli se jim podařilo odvrátit nebezpečí z nájezdu Cygankova (7), Jakuševa a Malceva.

◀ *Valerij Charlamov oslnil na olympijském turnaji v Sapporu, kde získal titul ostrostřelce. Není divu, že byl proto neustále středem pozornosti protihráčů. Tentokrát ho poslal na led Wickberg . . .*

JEDNOU TRÝZEŇ, PODRUHÉ EXHIBICE

Od roku 1967, kdy Finové na vídeňském šampionátu překvapivým vítězstvím 3 : 1 nad čs. týmem dali světu na vědomí, že se s nimi napříště bude muset vážněji počítat, uplynulo pět let. Za tu dobu se vyměnili nejen trenéři — Gustava Bubníka nahradil Liitsola — ale téměř celý kádr mužstva. Z „vídeňské“ sestavy zbyli už jen Marjamäki, Keinonen, Peltonen a Oksanen, objevila se však celá řada nových, nadějných hráčů: Mononen, Turunen, Valtonen, Murto, Repo a další. Po hokejové stránce udělali Finové bezesporu krok kupředu a úměrně vzrostla i jejich ctižádost. Nejvíc to pocítil v poslední době jejich severský soupeř — Švédsko. Na ZOH v Sapporu Švédové Finům podlehli a v Praze měli moc práce s tím, aby vyšli ze vzájemných soubojů alespoň s vyrovnaným kontem (2 : 1 a 4 : 5).

Našim hokejistům už ani ve snu nenapadne Finy podceňovat. Jejich agresívní způsob hry spojený s tvrdostí v obraně dovede být velmi nepříjemný. Plně jsme to pocítili v prvním pražském střetnutí. Snad to způsobilo psychické vyčerpání našich reprezentantů z předchozího dramatického boje se SSSR — nemohli se prostě dostat do tempa tak, aby sami dirigovali rytmus utkání. V jejich hře jako by bylo kus křečovitosti, která zle poznamenala přesnost v souhře i střeleckou mušku. Když jsme v poslední třetině dlouho vedli o jedinou branku a definitívní rozuzlení stále nepřicházelo, sáhli trenéři dokonce — poprvé a jedinkrát na tomto šampionátu — k střídání pouze dvou pětek v závěru zápasu. Vyšlo to — vyhráli jsme nakonec o dvě branky. Ale kdybyste se dnes zeptali našich hráčů, v kterém zápase se jim na šampionátu hrálo nejhůř, určitě by bez váhání jmenovali právě ten první s Finy.

Jak jinak to vypadalo v závěrečný den mistrovství! Tady už nastupovali proti Finům noví mistři světa, výsledek zápasu nemohl nic změnit na tom, že nejvyšší trofej si odnese tým ČSSR. A tak naši reprezentanti právě v tomto závěrečném střetnutí demonstrovali hokej v celé jeho kráse a předvedli divákům pravou exhibici. Hráli v neobyčejné pohodě, předstihovali se v ukázkových akcích, hýřili vtipem a nastříleli Finům osm branek, jednu hezčí druhé. Byl to opravdu hokej hodný mistrů světa!

ČSSR-FINSKO 5:3

Pátek 14. dubna **(1:1, 2:1, 2:1)**

14 360 diváků; rozhodčí Haley (Kanada) a Ehrensperger (Švýcarsko).

ČSSR: Holeček — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jaroslav Holík, Jiří Holík — Farda, Nedomanský, Haas — Martinec, Hlinka, Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

FINSKO: Valtonen — Rantasila, Riihiranta, Öystilä, Nummelin, Rautakallo, Marjamäki — Ahokainen, Ketola, Oksanen — Mononen, Turunen, Repo — Peltonen, Murto, Tamminen. Trenér Liitsola.

BRANKY: Klapáč 2, Jiří Holík, Pospíšil, Martinec — Ketola, Mononen, Turunen.

Tíhu utkání nesla tentokrát převážně první pětka našeho týmu. A zhostila se této náročné role na jedničku — Klapáč dal dvě, Jiří Holík a Pospíšil po jedné brance. V této situaci měl brankář Valtonen štěstí: Klapáčova střela jen těsně minula jeho branku. Zleva jsou Klapáč, finští obrácí Öystilä, a Nummelin, Jaroslav Holík, Valtonen a rozhodčí Ehrensperger. ▼

◀ *Nervák od začátku do konce — to bylo naše první utkání s Finy. Takhle se radovali Finové, když se jim zásluhou Mononena (18) podařilo ve 2. třetině snížit na 2:3. Zleva Rantasila, Mononen a Repo.*

Prakticky celou poslední třetinu jsme vedli 4:3 a výsledek byl stále na vážkách. Nedařilo se nám tak, jako proti SSSR, zatímco Finové toužili po rehabilitaci po potupné porážce od Švýcarů. Rozuzlení přišlo až 15 vteřin před koncem. To už jsme hráli 10 minut jen na dvě pětky, Nedomanského formace zůstala na střídačce, jen do třetí řady z ní přešel na Hlinkovo místo Farda. A právě on se zasloužil o pátý gól: u ohrazení obětavě vybojoval kotouč, poslal jej Martincovi a ten zblízka překonal Valtonena — 5:3! Na snímku je autor branky s holí nad hlavou, nad Valtonenem smutně stojí Oksanen. A Valtonen, ten klidťas a bystrý brankář, po tomto gólu přece jen trochu ztratil nervy a rozčileně odhodil hůl...

ČSSR-FINSKO 8:2

Sobota 22. dubna (2:0,3:2,3:0)

14 388 diváků; rozhodčí Ehrensperger (Švýcarsko) a Lee (USA).

ČSSR: Dzurilla — Machač, Pospíšil, Kužela, Tajcnár, Bubla, Horešovský — Klapáč, Jaroslav Holík, Jiří Holík — Kochta, Nedomanský, Paleček — Martinec, Farda, Šťastný. Trenéři Pitner a doc. Kostka.

FINSKO: Valtonen — Öystilä, Nummelin, Rantasila, Riihiranta, Marjamäki — Repo, Turunen, Mononen (Ahokainen) — Keinonen, Ketola, Oksanen — Tamminen, Murto, Peltonen. Trenér Liitsola.

BRANKY: Kochta, Klapáč a Tajcnár po 2, Jiří Holík, Farda — Murto, Marjamäki.

V poslední třetině si Bohuslav Šťastný bolestivě narazil rameno a zbývajících několik minut do konce zápasu už se na ledě neobjevil. Na střídačku ho odváději lékař mužstva dr. Trefný (v popředí) a masér Martínek za asistence Pospíšila a Kochty.

Takto padla třetí branka do Valtonenovy sítky. Jaroslav Holík projel k soupeřově brance, vylákal na sebe obránce a potom poslal kotouč doprava na volného Klapáče, který přes ležícího Valtonena bezpečně skóroval. Podobně proměnil Jan Klapáč přihrávku Jiřího Holíka čtyři vteřiny před koncem utkání v osmou branku, která byla zároveň posledním gólem šampionátu. A protože první branku v úvodním zápase ČSSR — Švýcarsko vstřelil rovněž náš útočník s číslem 9, stal se Jan Klapáč hráčem, který otevřel a také uzavřel řadu 286 branek, jež padly ve 30 utkáních pražského mistrovství světa.

Také v tomto utkání hráli Finové po celý čas otevřenou hru, třebaže čs. tým jim tentokrát zdaleka nedovolil zejména v útočných akcích tolik, co v prvním zápase. A pokud se některý z finských útočníků dostal do bezprostřední blízkosti Dzurillovy branky, vždy byl okamžitě kryt nebo atakován našimi obránci. Na snímku je v akci před čs. brankou střední útočník Veli-Pekka Ketola, nejvyšší (187 cm) a nejtěžší (98 kg) hráč finského týmu. Naši obránci Bubla (skryt za Ketolou) a Horešovský mu mnoho klidu ani prostoru neposkytli.

JOSEF HOREŠOVSKÝ

JOSEF PALEČEK

Ve všech zápasech šampionátu jsme mohli sledovat Jaroslava Holíka v podobných situacích, kdy najížděl těsně před soupeřovu branku a přes tvrdé atakování obránců se nedal vytlačit z místa, výhodného pro přiklepnutí kotouče anebo clonění brankáři ve výhledu. Zde ho dost nevybíravým způsobem atakuje obránce Riihiranta, zleva jsou finský útočník Murto a brankář Valtonen.

Konečně zase byla po letech naše první útočná trojka v reprezentaci skutečnou první útočnou linií. Sehraný jihlavský útok hrál prim, nesl tíhu všech bojů a odvedl největší kus práce ať už při plnění obranných úkolů či v soupeřově třetině. Nastřílel 25 branek, tedy více než jednu třetinu. Jarda Holík byl v našem týmu určitě největším pracantem, oba křídelní útočníci ho vhodně doplňovali. Bezesporu — druhý nejlepší útok šampionátu, o prsa zpět za první sovětskou řadou. Zleva jsou Jiří Holík (28 let), Jaroslav Holík (30) a Jan Klapáč (31).

Trojice, kterou nám záviděli jak Bobrov s Pučkovem, tak i Bill Harris. Dva nejlepší obránci šampionátu a brankář Jiří Holeček, čili první tři muži v sestavě All Stars. Šest let hrají vedle sebe Machač s Pospíšilem v reprezentaci, jsou skvěle sehráni a sami říkají, že by mohli hrát bok po boku se zavázanýma očima. Oba aspirovali i na zařazení mezi tři nejlepší hráče šampionátu, stejně tak Holeček. Tuto poctu získal jen Pospíšil, ale zasloužili si ji všichni tři. Vlevo je brněnský Oldřich Machač (26 let), uprostřed košický Jiří Holeček (28), vpravo František Pospíšil (28) z Kladna.

MS '72 v číslech

KONEČNÁ TABULKA

1. ČSSR	10	9	1	0	72:16	19
2. SSSR	10	7	2	1	78:17	16
3. Švédsko	10	5	1	4	49:33	11
4. Finsko	10	4	0	6	47:48	9
5. NSR	10	2	0	8	21:76	4
6. Švýcarsko	10	1	0	9	19:96	2

VÝSLEDKY SKUPINY A

ČSSR — Švýcarsko	19:1	(5:0, 8:0, 6:1)
SSSR — NSR	11:0	(3:0, 3:0, 5:0)
Švýcarsko — Švédsko	1:12	(1:4, 0:5, 0:3)
NSR — Finsko	5:8	(0:5, 4:2, 1:1)
Švédsko — ČSSR	1:4	(0:2, 0:1, 1:1)
Finsko — SSSR	2:10	(0:1, 2:6, 0:3)
ČSSR — NSR	8:1	(1:1, 2:0, 5:0)
SSSR — Švýcarsko	10:2	(1:1, 4:1, 5:0)
NSR — Švédsko	0:10	(0:3, 0:5, 0:2)
Švýcarsko — Finsko	3:2	(1:2, 0:0, 2:0)
ČSSS — SSSR	3:3	(2:0, 0:1, 1:2)
Finsko — Švédsko	1:2	(1:1, 0:0, 0:1)
Švýcarsko — NSR	3:6	(2:3, 1:2, 0:1)
Finsko — ČSSR	3:5	(1:1, 1:2, 1:2)
Švédsko — SSSR	2:11	(1:4, 1:3, 0:4)
Švýcarsko — ČSSR	2:12	(1:3, 0:5, 1:4)
NSR — SSSR	0:7	(0:4, 0:1, 0:2)
Švédsko — Švýcarsko	8:5	(3:1, 1:1, 4:3)
Finsko — NSR	13:3	(4:0, 5:2, 4:1)
ČSSR — Švédsko	2:0	(0:0, 2:0, 0:0)
SSSR — Finsko	7:2	(2:0, 3:0, 2:2)
NSR — ČSSR	1:8	(1:3, 0:3, 0:2)
Švýcarsko — SSSR	0:14	(0:6, 0:4, 0:4)
Švédsko — NSR	7:1	(5:0, 1:1, 1:0)
Finsko — Švýcarsko	9:1	(4:0, 1:0, 4:1)
SSSR — ČSSR	2:3	(0:2, 2:1, 0:0)
Švédsko — Finsko	4:5	(0:2, 2:2, 2:1)
NSR — Švýcarsko	4:1	(2:0, 1:0, 1:1)
SSSR — Švédsko	3:3	(0:1, 1:2, 2:0)
ČSSR — Finsko	8:2	(2:0, 3:2, 3:0)

BILANCE ROZHODČÍCH

Nejpilnějším rozhodčím byl Američan Lee, který řídil 12 zápasů. 2. Kompalla (NSR) 10, 3. Haley (Kanada) 7, 4.—5. Dombrovskij (SSSR) a Dämmrich (NDR) po 6, 6.—7. Tegner (Švédsko) a Isotalo (Finsko) po 5, 8. Ehrensperger (Švýc.) 4, 9. Pražák (ČSSR) 3, 10.—11. Bucala a Kořínek (ČSSR) po 1. Čs. rozhodčí Kořínek se při řízení prvního utkání zranil a na jeho místo byl nominován Pražák.

Čtvrt miliónu diváků

Třicet zápasů pražského mistrovství zhlédlo 269 538 návštěvníků, tedy průměr 8984 na jedno utkání. Nejvíce se naplnilo hlediště při prvním zápase ČSSR — SSSR 3 : 3 — 14 390, o jednoho návštěvníka méně registrovali pořadatelé při odvetném zápase SSSR — ČSSR a druhém zápase ČSSR — Švédsko. Naopak návštěvnicky nejslabší bylo první vzájemné střetnutí NSR — Švýcarsko: 3017 diváků.

SOUTĚŽ FAIR-PLAY

1. SSSR	212 bodů
2. ČSSR	196
3. Švédsko	181
4. Finsko	149
5. Švýcarsko	113
6. NSR	127

JAK CHYTALI BRANKÁŘI

	úspěšných zásahů
1. Holeček (ČSSR)	92,3 %
2. Treťjak (SSSR)	91,3 %
3. Holmqvist (Švédsko)	88,5 %
4. Makatsch (NSR)	87,5 %
5. Valtonen (Finsko)	85,8 %
6. Molina (Švýcarsko)	85,7 %
7. Kehle (NSR)	81,5 %
8. Rigolet (Švýcarsko)	79,6 %

NEJPRODUKTIVNĚJŠÍ HRÁČI

	branek	nahrávek	bodů
1. Malcev	10	12	22
2. Vikulov	12	4	16
3. Jakušev	11	4	15
4.—6. Klapáč	9	6	15
Nedomanský	9	6	15
Mononen	9	6	15
7. Jar. Holík	8	7	15
8. Charlamov	8	6	14
9. Michajlov	11	2	13
10. Karlsson	6	7	13

TRESTY JEDNOTLIVCŮ

	minut
1. Furrer (Švýcarsko)	28
2. Völk (NSR)	23
3. Schneitberger (NSR)	18
4. Repo (Finsko)	16
5. Schichtl (NSR)	16
6. Abrahamsson (Švédsko)	14
7. Funk (NSR)	12
8. Jenni (Švýcarsko)	12
9. Riihiranta (Finsko)	12
10. Eimannsberger (NSR)	12
11. Aeschlimann (Švýcarsko)	12
12. Rantasila (Finsko)	12
13. Östling (Švédsko)	12
14. Horešovský (ČSSR)	10
15. Charlamov (SSSR)	10
16. Mononen (Finsko)	10
17. Lüthi (Švýcarsko)	10
18. Türler (Švýcarsko)	10

SKUPINA B

Rumunsko (Bukurešť)

1. Polsko	6	6	0	0	41:12	12
2. USA	6	5	0	1	39:22	10
3. NDR	6	4	0	2	31:18	8
4. Rumunsko	6	3	0	3	25:26	6
5. Japonsko	6	1	1	4	20:49	3
6. Jugoslávie	6	1	0	5	25:48	2
7. Norsko	6	0	1	4	15:41	1

VÝSLEDKY: USA — Jugoslávie 5 : 3, Polsko — Norsko 9 : 1, NDR — Japonsko 7 : 1,Rumunsko — Jugoslávie 3 : 2, NDR — Norsko 5 : 2, USA — Japonsko 14 : 5, Jugoslávie — NDR 3 : 4, Polsko — Japonsko 11 : 1, Rumunsko — Norsko 7 : 2, Japonsko — Norsko 4 : 4, Runsko — Polsko 0 : 7, USA — NDR 6 : 5, Rumunsko — NDR 3 : 8, Polsko — Jugoslávie 5 : 3, USA — Norsko 5 : 1,Jugoslávie — Norsko 11 : 5, Rumunsko — Japonsko 10 : 3, USA — Polsko 5 : 6, Japonsko — Jugoslávie 6 : 3, Rumunsko — USA 2 : 4, Polsko — NDR 3 : 2.

NEJLEPŠÍ HRÁČI: brankář Jim Watt (USA), obránce F. Braun (NDR), útočník L. Tokarz (Polsko).

SKUPINA C

Rumunsko (Miercurea Ciuc)

1. Rakousko	6	5	1	0	21:12	11
2. Itálie	6	4	1	1	31:13	9
3. ČLR	6	2	2	2	19:20	6
4. Bulharsko	6	3	0	3	20:19	6
5. Maďarsko	6	2	2	2	31:24	6
6. Dánsko	6	1	0	5	11:33	2
7. Holandsko	6	1	0	5	13:25	2

VÝSLEDKY: ČLR — Bulharsko 4 : 3, Maďarsko — Dánsko 11 : 4, Rakousko — Dánsko 4 : 2, Itálie — Holandsko 3 : 1, Itálie — Bulharsko 6 : 2, ČLR — Holandsko 3 : 4, Rakousko — Holandsko 4 : 2, ČLR — Dánsko 6 : 1, Maďarsko — Bulharsko 2 : 6, Bulharsko — Holandsko 5 : 3, Itálie — ČLR 7 : 1, Rakousko — Maďarsko 4 : 3, Maďarsko — Holandsko 6 : 1, Itálie — Dánsko 8 : 0, Rakousko — Bulharsko 4 : 2, Dánsko — Holandsko 4 : 2, Rakousko — ČLR 2 : 2, Itálie — Maďarsko 6 : 6, Bulharsko — Dánsko 2 : 0, Maďarsko — ČLR 3 : 3, Rakousko — Itálie 3 : 1.

NEJLEPŠÍ HRÁČI: brankář Gobel (Holandsko), obránce Brugnoli (Itálie), útočník Puschnig (Rakousko).

HOKEJ '72

38. mistrovství světa a 50. mistrovství Evropy v ledním hokeji ● Mimořádné číslo Stadiónu, obrazového týdeníku pro tělesnou výchovu ● Šéfredaktor: OLDŘICH ŽURMAN; redigoval: JAROSLAV BŘEZINA; texty zpracovali: ROBERT BAKALÁŘ, JAROSLAV BŘEZINA, VÁCLAV FOLPRECHT a JIŘÍ PECHR ● Barevné fotografie: DALIBOR RICHTER, JAROSLAV SKÁLA a KAREL NOVÁK ● Černobílé fotografie: D. RICHTER, J. SKÁLA, A. BAHENSKÝ a ČTK ● Karikatury: RUDOLF STIPKOVIČ ● Redakce: Praha 1, Klimentská 1, tel. 665—51 ● Vydáno v nakladatelství Olympia v květnu 1972 ● Vytiskla Polygrafia n. p., závod 2, Praha 5, Grafická 1 ● Rozšiřovala Poštovní novinová služba ● Cena výtisku 5 Kčs.

ČSSR

Vpředu zleva klečí Jiří Bubla, František Pospíšil, Oldřich Machač, Vladimír Dzurilla, Marcel Sakač, Jiří Holeček, Rudolf Tajcnár, Josef Horešovský a Václav Nedomanský, vzadu stojí trenér Jaroslav Pitner, kustod Jan Svědínek, technický vedoucí Jiří Hertl, Vladimír Bednář, Julius Haas, Milan Kužela, Richard Farda, Jaroslav Holík, Ivan Hlinka, Jiří Kochta, Jan Klapáč, Josef Paleček, Vladimír Martinec, Bohuslav Šťastný, Jiří Holík, lékař dr. Ota Trefný, trenér doc. Vladimír Kostka a masér Miroslav Martínek.

SSSR

Vpředu klečí zleva Boris Michajlov, Vjačeslav Anisin, Jevgenij Mišakov, Vladimir Šepovalov, Vladislav Treťjak, dále vpravo jsou Alexandr Malcev a Vladimir Vikulov, vzadu stojí Valerij Charlamov, Gennadij Cygankov, Vladimir Lutčenko, Vladimir Petrov, Viktor Kuzkin, Igor Romiševskij, Vladimir Šadrin, Alexandr Ragulin, Alexandr Jakušev, Valerij Vasiljev, Jurij Blinov, Vjačeslav Soloduchin a Alexandr Gusev.

ŠVÉDSKO

Zleva sedí Leif Holmqvist, Björn Palmqvist, Tord Lundström, trenér Bill Harris, vedoucí týmu Halvarsson, druhý trenér Björn Norell, Hakan Wickberg, Lars-Erik Sjöberg a Christer Abrahamsson, uprostřed stojí lékař dr. Norlen, Thommy Abrahamsson, Hakan Petersson, Karl-Johan Sundqvist, Inge Hammarström, Mats Lindh, Thommie Bergman, Börje Salming a kustod Asbrink, vzadu stojí Kurt Larsson, Stig-Göran Johansson, Björn Johansson, Stig Larsson, Anders Hedberg, Lars-Göran Nilsson, Stig Östling a Stefan Karlsson.

FINSKO

Vpředu zleva klečí Jouko Öystilä, Lauri Mononen, Pekka Marjamäki, Jorma Valtonen, Stig Wetzel a Heikki Riihiranta, uprostřed stojí Seppo Ahokainen, Timo Turunen, Matti Keinonen, Seppo Repo a Juhani Tamminen, vzadu jsou Harri Linnomaa, Matti Murto, Seppo Lindström, Lasse Oksanen, Veli-Pekka Ketola, Jorma Vehmanen, Esa Peltonen a Heikki Järn.

NSR

Vpředu klečí zleva Gustav Hanig, Hans Schichtl, Franz Funk, Karel-Heinz Egger, Harald Kadow, Paul Langner, Otto Schneitberger a Rainer Makatsch vzadu stojí trenér Gerhard Kiessling, Rudolph Thanner, Alois Schloder, Johann Eimansberger, Anton Pohl, Michael Eibl, Rainer Philipp, Bernd Kuhn, Anton Hofherr a Lorenz Funk.

ŠVÝCARSKO

Zleva vpředu klečí Alfio Molina, Charles Henzen, Gaston Furrer, Peter Aeschlimann, Gerard Dubi, Francis Reinhardt, Tony Neininger a Gerald Rigolet, vzadu stojí trenér Derek Holmes, René Huguenin, Michael Türler, Guy Dubois, Paul Probst, Velli Lüthi, René Berra, Heinz Jenni, Hans Keller, Walter Dürst a Bruno Wittwer.

NEŠTĚSTÍ PO HORÁCH NECHODÍ

◀ O pravdivosti tohoto přísloví se přesvědčil švédský brankář Christer Abrahamsson. Koleno nevydrželo prudký pohyb a výsledkem bylo vážné poranění menisku a zpřetrhané vazivo. Nešťastný Christer musel odcestovat domů, kde se podrobil operaci. Na ruzyňském letišti se setkal se svým nástupcem Kurtem Larssonem.

MISTROVSTVÍ VE VÝKLADECH

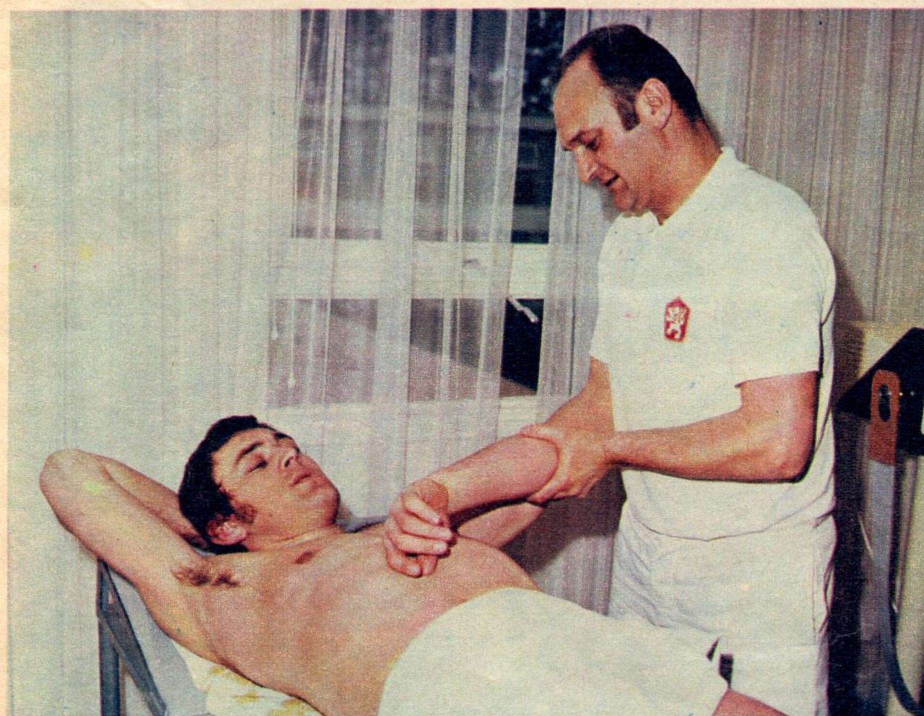
Mistrovství světa, to nebyly jen hokejové boje na ledě. Výkladní skříně pražských obchodů se zaskvěly rovněž hokejové motivy. Jedna z nejpoutavějších výkladních skříní byla v prodejně hraček na Václavském náměstí.

DAR MISTROVSTVÍ

V den slavnostního zahájení šampionátu se odehrála před pražskou Sportovní halou malá slavnost. Zástupci SSM předali hlavnímu městu Praze dar československé mládeže, sochu hokejisty radujícího se z vítězství. U mikrofonu je předseda ÚV ČSTV Antonín Himl, za ním stojí předseda ÚV SSM Juraj Varholík, primátor dr. Zdeněk Zuzka a autor sochy Zdeněk Němeček. ▶

TROJÍ RADOST

◀ Rudolf Tajcnár měl v pondělí 17. dubna trojí radost. Měl svátek, ve stejný den čtyřiadvacáté narozeniny a navíc dokázal prorazit nehoráznou smůlu a vstřelil švédskému týmu důležitý první gól. Po zápase dostal od svých obdivovatelů před Sportovní halou velkého medvěda a v Průhonicích ho ještě čekal dort.

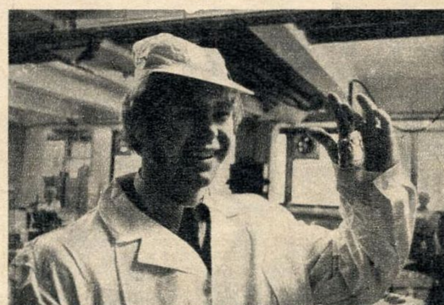
ZÁZRAČNÉ RUCE

Prý je má masér československého týmu Miroslav Martínek, zvaný všemi hokejisty jenom Harry. Již léta se věnuje sportovní masáži a nejčastěji ho lze nalézt právě u hokejistů. V Praze neměl jediný den, kdy by si mohl oddechnout. Každé ráno i večer po zápase léčil unavené a potlučené svaly hráčů tak, jako na našem snímku Václava Nedomanského.

HONKEN BYL RÁD

Brankář švédského národního týmu Leif Holmqvist byl mile překvapen, když zjistil, že byl ve Stadiónu zařazen mezi giganty světového sportu. Okamžitě si koupil 20 Stadiónů a další dvacítku si ještě objednal. Pak požádal překladatele Jana Vaňka, aby mu některé pasáže z článku přeložil. ▶

OSLADILI SI ŽIVOT

Švédští hokejisté přijeli do Prahy s velkými ambicemi, které se však rozpustily jako cukr ve vodě. Přesto však se nedá říci, že by si nedokázali život osladit. Postaraly se o to Modřanské čokoládovny, které švédská výprava navštívila. Hakan Petersson vyměnil dres za bílý plášť a na památku si odnesl pár kousků vánočního cukroví.

NEJEN PIVO

I kotouče potřebují svou teplotu. Má se udržovat zhruba na šesti stupních. Potom mají nejlepší tvrdost i skluznost. Pořadatelé jich měli k dispozici přes 2000. V jednom zápase jich mizelo v řadách obecenstva průměrně kolem 25. Za celý šampionát zůstalo mezi diváky jako suvenýr přes 700 kotoučů. Na snímku je v péči o puky zachycen bývalý reprezentant Stanislav Konopásek.

DVĚ TROJKY

◀ František Tikal nosil v reprezentačním týmu dres s číslem tři celých dvanáct let. Dnes je jeho nástupcem bývalý spoluhráč ze Sparty i z reprezentačního týmu Josef Horešovský. Říká, že je pro něho velkou ctí nosit dres se stejným číslem jako Tikal, kterého považuje za nejlepšího obránce, jakého kdy viděl. Po jednom ze zápasů si dvě „trojky" stiskly ruce.

V ROLI POSLUCHAČŮ

Na půdě sovětského velvyslanectví došlo k dalšímu z přátelských setkání našich a sovětských hokejistů. Po skončení oficialit se rozproudila živá zábava. Jevgenij Mišakov zasedl ke klavíru a okolo něj se v roli posluchačů objevili odleva Holeček, Jaroslav Holík, Bednář, Jiří Holík, Machač a Hlinka. ▶

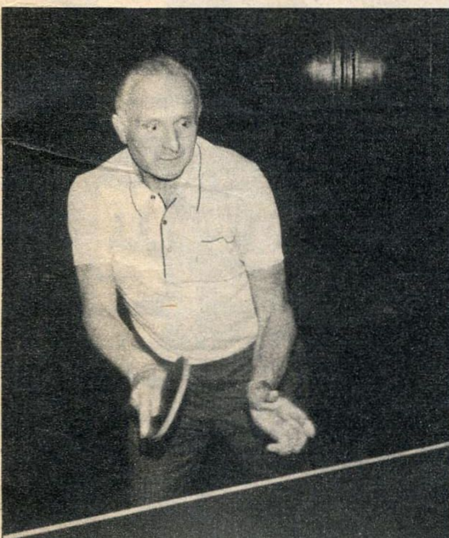

PROTI ZBYTKU SVĚTA

Českoslovenští fotoreportéři předhodili svým zahraničním kolegům rukavici a vyzvali je k sportovnímu klání. Pro jistotu však nikoliv na ledě, ale na zeleném pažitě Viktorie Žižkov. Zdraví ani jedněch ani druhých nedoznalo úhony, nepočítáme-li rozbolavělé sedací části. „Zbytku světa" se dařilo lépe a zvítězil 9:4. Na obrázku je v tvrdém souboji zachycen Ladislav Bielik ze Startu s francouzským reportérem.

UŽITEČNÉ SETKÁNÍ

V hotelu Internacionál se v průběhu šampionátu konalo trenérské symposium, jehož se zúčastnili přední českoslovenští i zahraniční experti. V přestávkách jednání byl čas i k přátelským rozhovorům. Na snímku jsou zachyceni dva trenéři juniorských reprezentačních týmů Československa a SSSR, Karel Gut a Jurij Baulin.

NEJEN HOKEJEM

I když se hokej nehraje, ani hráči, ani rozhodčí nezaháleji. Hokejisté většinou lehce trénují. A rozhodčí . . .? Třeba hrají stolní tenis. V hotelu Internacionál zachytil fotografický aparát rozhodčího Dämmricha z NDR v litém boji s jeho kolegou Kompallou z NSR.

BYLA TO SMŮLA

Trenér československého týmu Jaroslav Pitner překvapil v posledních dnech šampionátu své příznivce novou součástí výzbroje. Silná bolest plotýnek ho donutila k tomu, aby při chůzi používal berlu, kterou si sebou musel brát i na střídačku.

CO SI ASI POVÍDAJÍ?

Objektiv fotoreportéra dokáže někdy zachytit okamžiky, které nikdo nevidí, anebo si na ně druhý den nikdo nevzpomene. Jako tuto situaci z jednoho utkání švýcarského mužstva, které v Praze dostávalo ohromné brankové příděly. Že by se snad švýcarský brankář Molina ptal kanadského rozhodčího Haleyho kolikátý gól to vlastně dostal?

V NEZVYKLÉ ROLI

Švédského obránce Ronalda Stoltze jsme byli zvyklí vídat dlouhá léta ve žlutém dresu Tre Kronor. Sympatická tvář velkého přítele československého hokeje však ze sportovního světa nezmizela. Stoltz se v Praze objevil jako televizní komentátor a zhostil se svého úkolu rozhodně lépe než jeho nástupci v reprezentaci.

RYCHLOSTÍ STEWARTA

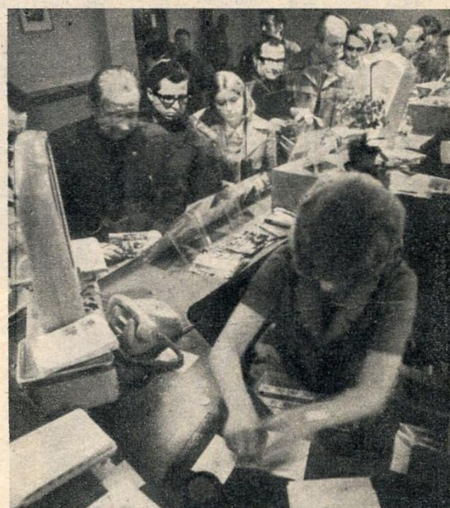
Redakčním vozem jsme trasu ze Sportovní haly do Club motelu v Průhonicích absolvovali v hustém provozu za 55 minut. Českoslovenští hokejisté však měli bezpečné průvodce v hlídce VB. Modrá volha s blikajícím majákem a kvílející sirénou dokázala provést autobus s hokejisty přeplněnými ulicemi z Průhonic až do haly za osmnáct minut!

LEDAŘI

O ledovou plochu se ve Sportovní hale staral velký štáb pracovníků. Udržet dobrou kvalitu ledu nebylo snadné, zvlášť pohybovala-li se teplota vzduchu v hale kolem patnácti stupňů. Temperaturu ledu měří dotykovým měřidlem Miroslav Šubrt, sledován bedlivým zrakem dr. Zdeňka Andršta a inž. Jaroslava Tvrdíka.

STÁLÁ FRONTA

Neustálý nával byl na poště ve Sportovní hale, kde se prodávaly známky s hokejovými náměty a kde pracovnice Čs. pošty razítkovávaly dopisy příležitostným razítkem z mistrovství světa.

SUVENÝROVÁ KALAMITA

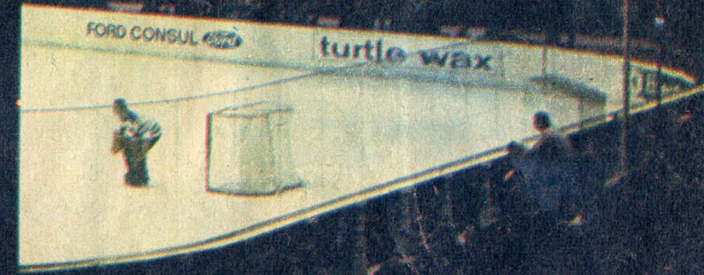
Zájem o suvenýry s motivy z mistrovství světa byl takový, že v jednu dobu dokonce nebylo co prodávat. Ochota výrobců však byla převeliká a poptávka po odznacích, fotografiích hráčů, miniaturních hokejkách s podpisy i přívěscích mohla nakonec být uspokojena.

JAKO V KLECI

Sovětský hráč Alexandr Malcev narazil při jednom z mnoha tvrdých soubojů v rohu kluziště na ochranné plexisklo. Velké desky se uvolnily a při zpětném pohybu přiskříply jeho dres. Malcevovi, uvězněnému jako v kleci, museli přijít na pomoc nejen technici, ale i Horešovský a kanadský rozhodčí Haley.

MISTROVSTVÍ SVĚTA A EVROPY PRAHA 1972

STADIÓN
mimořádné číslo